

Sau Khi Một Tên Ma Vương Chinh Phục Thế Giới

Contents

Sau Khi Một Tên Ma Vương Chinh Phục Thế Giới	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	9
4. Chương 4	14
5. Chương 5	16
6. Chương 6	20
7. Chương 7	26
8. Chương 8	30
9. Chương 9	34
10. Chương 10	38
11. Chương 11	41
12. Chương 12	45
13. Chương 13	50
14. Chương 14	53
15. Chương 15	57
16. Chương 16	62
17. Chương 17	66
18. Chương 18	70
19. Chương 19	75
20. Chương 20	79

Sau Khi Một Tên Ma Vương Chinh Phục Thế Giới

Giới thiệu

Edit: Dahlia Công: Dũng sĩ - Thụ: Ma vương Thể loại: Thoải mái, HE. Nội dung nhãn mác: Áo tưởng không gian kỳ huy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sau-khi-mot-ten-ma-vuong-chinh-phuc-the-gioi>

1. Chương 1

Edit: Dahlia

Beta: Dahlia

O0O

Ta là một Ma vương.

Tên của ta rất dài, gọi là (tên quá dài ta không muốn viết) · (tên quá dài ta không muốn viết) · (tên quá dài ta không muốn viết) · (tên quá dài ta không muốn viết) · (tên quá dài ta không muốn viết) · (tên quá dài ta không muốn viết) · Soái · Thực soái · Phi thường soái · (tên quá dài ta không muốn viết) · (tên quá dài ta không muốn viết) · (tên quá dài ta không muốn viết) · (tên quá dài ta không muốn viết) · (tên quá dài ta không muốn viết) · (tên quá dài ta không muốn viết) · (tên quá dài ta không muốn viết) · (tên quá dài ta không muốn viết) · (tên quá dài ta không muốn viết).

Bởi vì tên ta rất dài, cho nên gọi tắt là Ma vương, gọi tắt nữa là, Soái.

Tuy rằng ta là một Ma vương nhưng ta rất yêu quý sinh hoạt, nha, thuộc tính yêu quý sinh hoạt cái này là do sau khi ta hủy diệt thế giới mới phát hiện ra.

Nói là hủy diệt thế giới cũng không thỏa đáng.

Bởi vì thế giới này vẫn tồn tại, tuy rằng nó không có tốt đẹp như trước đây, đầy tử khí âm u, mọi người không hề có ý chí chiến đấu để sinh tồn, thế nhưng nó vẫn tồn tại.

Ân, ta hẳn là đã chinh phục thế giới mới đúng.

...

Kỳ thực cũng không có gì khác biệt.

Sinh hoạt sau khi chinh phục thế giới rất tẻ nhạt, cũng không thấy tên dũng sĩ đâu.

Trước lúc ta chinh phục thế giới, dũng sĩ thân mặc áo giáp, mang theo sủng vật của hãn cùng hãn nhóm tiểu bằng hữu, xuyên qua rừng rậm âm u, vượt qua dòng sông máu, sau đó lại xúi giục mấy tên thủ hạ của ta, trong ứng ngoại hợp thừa thế xông lên giết tới phòng ngủ của ta.

... Đúng vậy, tại sao mỗi lần dũng sĩ đều trực tiếp đánh tới phòng ngủ của ta?

Nếu như ta không có mặc quần áo chẳng phải rất mất mặt hay sao?

Hoàn hảo không phải phát sóng trực tiếp toàn cầu a!

Bất quá sau khi ta chinh phục thế giới, tên dũng sĩ được mọi người đề cử ra liền biến mất.

Nói thật, không thấy hấn nữa, ta còn cảm thấy một chút cô quạnh đây.

Ta bắt đầu tưởng niệm những ngày tháng trước kia, lúc ấy dũng sĩ cùng nhóm tiểu bằng hữu của hấn vẫn còn, ta cũng chưa chinh phục được thế giới, phần lớn mọi người vẫn còn ôm hi vọng với cuộc sống, nghĩ một ngày có thể đánh bại ta và quân đoàn của ta.

Sách, như thế nào vừa nghĩ, ta lại cảm thấy giống như mình đã làm sai, chẳng lẽ ta muốn dũng sĩ đánh bại mình?

... Quả thực vô cùng xin lỗi chức nghiệp Ma vương a!

Tháng thứ tư sau khi chinh phục thế giới, ta bắt đầu thu thập hành lý, xuất phát đi tìm dũng sĩ biến mất đã lâu.

Ngay khi ta vừa ra đến trước cửa, bộ hạ của ta (ta không muốn nêu tên) gọi tắt là Bộ hạ 1 ôm lấy bắp đùi của ta, khóc ròng ròng nói: “Đại vương, ngài đi ta phải làm sao a!”

Ta trình trọng suy tư một lúc, cuối cùng vẫn không chút lưu tình đá văng hấn.

Dù sao danh xưng “Đại vương” này quá giống sơn đại vương, quả thực hạ thấp thân phận Ma vương chinh phục thế giới của ta.

Nhưng mà ta tuyệt đối không ngờ rằng, ngoại trừ bộ hạ 1 ở ngoài, còn có (ta không muốn nêu tên) (ta không muốn nêu tên) đám người Bộ hạ 2, Bộ hạ 3, Bộ hạ 4 đang chờ ngăn cản ta.

Làm sao đây?

Nhóm người Bộ hạ 2, Bộ hạ 3, Bộ hạ 4 tập thể khóc ròng nói: “Đại vương, ngài đi chúng ta phải làm sao a!”

Đã nói bao nhiêu lần rồi, danh xưng “Đại vương” này thực sự hạ thấp phẩm cách của ta mà, còn tổn hại hình tượng suất khí của ta nữa chứ.

Hơn nữa tại sao bộ hạ của ta chỉ có thể nói một câu đó?

Thân là một Ma vương chinh phục thế giới, ta đi dạo trong lãnh địa của ta thì có vấn đề gì sao?

Ta thở dài, mặt ưu sầu nhìn chân trời xa xôi, chậm rì rì nói: “Ta... Độc thân đã nhiều năm, lúc này là thời điểm nên tìm một người vợ...”

Chớp mắt ngay khi ta vừa dứt lời, tất cả bộ hạ xếp hàng chỉnh tề thành một đội ngũ, tách ra phân biệt hai bên cánh cổng, nước mắt thống khổ vừa rồi bốc hơi, cầm khăn lụa vẩy tay mừng đến phát khóc nói: “Đại vương ngài đi nhanh về nhanh a! Đại vương ngài cuối cùng cũng muốn tìm đối tượng rồi!”

...

Đám bộ hạ của ta sao lại ngu xuẩn như thế, dững sĩ rốt cuộc như thế nào lại để thua bọn chúng?

Nói đến đối tượng, ta bấm ngón tay tính toán một chút, từ khi ta có ký ức đến bây giờ, ta vì chinh phục thế giới mà đã bỏ ra mấy vạn năm thanh xuân.

Nói cách khác, ta đã làm Ma vương độc thân mấy vạn năm.

Nếu tìm đối tượng chẳng phải rõ ràng cho thấy ta muốn trâu già gặm cỏ non sao!

Không đúng, thân là một Ma vương, tìm đối tượng thì phải cưỡng đoạt dân nữ mới đúng, đối tượng phải là nữ nhi của trưởng thôn / trưởng trấn / thành chủ / quốc vương, như vậy dững sĩ sẽ mang theo nhóm tiểu bằng hữu của hắn đến đây Ma vương.

Àn, điều kiện tiên quyết có thể thay đổi một chút, bằng vào diện mạo suất khí của ta, bỏ qua niên kỉ của ta, những nữ nhi của trưởng thôn / trưởng trấn / thành chủ / quốc vương kia khi nhìn thấy ta sẽ bị mị lực của ta mê hoặc, căn bản không cần ta đi cướp.

—— dù sao đây là một niên đại dựa vào sắc đẹp a.

Đáng tiếc, cái phương pháp này không thể dùng đến, ta đã chinh phục thế giới rồi.

Dững sĩ sinh sống ở một thôn trang nhỏ ngoài Ma vương thành, hắn ở nơi đó lớn lên, bởi vì không đành lòng nhìn thấy các thôn dân chịu dần vật bởi ma khí nên mới dứt khoát phần khởi bước lên con đường đánh đổ Ma vương.

Trước tiên không nói thôn trang của hắn ngay ngoài Ma vương thành, dững sĩ là một tên lộ si mới có thể đi vòng một vòng lớn, đem toàn bộ đại lục đều đi một vòng mới cùng nhóm tiểu bằng hữu của hắn đánh tới Ma vương thành, bọn họ một đám người trình độ lộ si thật làm người ta giận sôi gan, bất quá dững sĩ có một cái khiến bất kì tên độc thân nào cũng ghen tị, đó chính là con gái của trưởng thôn, thanh mai trúc mã đối với hắn một mảnh chân thành.

Sách... Dựa theo đạo lý mà nói, con gái của trưởng thôn là của ta mới đúng.

Đều do dững sĩ da quá giòn! Quá dễ dàng bị đánh ngã!

Quả thực hổ thẹn với danh hiệu dững sĩ mà!

A, ngẫm lại dững sĩ thu thập bao quần áo về nhà cũng đã ba tháng, phỏng chừng hẳn đã cùng thanh mai trúc mã kết hôn rồi chứ?

Vừa nghĩ như vậy, ta lại có cảm giác kích động muốn về nhà.

Bất quá khi ta vừa quay đầu lại, thấy được các bộ hạ của ta hợp thành đội ngũ tiến biệt, cho dù ta đã đi một quãng đường rất dài, bọn họ ở trong mắt ta đã thành mấy con kiến đen, nhưng ta vẫn thấy rõ bọn họ đang đứng đó vẫy khăn tay.

Ta lập tức ỉu xiu từ bỏ ý niệm trở về.

Đùa giỡn! Bây giờ mà đi về không phải lại muốn làm Ma vương độc thân à!

Ta ra ngoài chính là để tìm lão bà!

...Ồ chờ chút, không phải ta ra ngoài tìm dững sĩ chơi sao?

2. Chương 2

Edit: Dahlia

Beta: Dahlia

OOO

Sau khi đẩy Ma vương thất bại, dững sĩ mang theo sủng vật cùng thú cưỡi, còn có nhóm tiểu bằng hữu của hắn trở về quê hương của mình, không có bối cảnh hiển hách, ở bên ngoài lang bạt lâu như thế cũng không đạt được thành tựu gì, ta không biết dững sĩ trở lại sẽ đối mặt với hương thân phụ lão của hắn như thế nào bởi vì ta cũng không có phái người đi tìm hiểu tin tức.

Chúng ta thân là kẻ thù, sau khi đánh bại hắn đồng thời chinh phục thế giới, ta dĩ nhiên lại không có giết chết dững sĩ, ta thật sự quá thiện lương mà!

Cảm giác thiện lương khiến ta cảm thấy mình như suất thêm!

... Tuy rằng vô cùng xin lỗi danh hiệu Ma vương này.

Thôn trang của dũng sĩ cách Ma vương thành rất gần, so với bất cứ thôn trang nào trên lục địa này còn gần hơn. Chỉ cần khỏi rừng rậm là có thể thấy dấu vết có người qua lại.

Sau khi ta chinh phục thế giới, diện mạo suất khí của ta, nửa người, toàn thân, bóng lưng của ta đã truyền lưu khắp đại lục, ta tùy tiện đi ra ngoài như vậy, nếu như gặp phải nhân loại, phỏng chừng tin tức Ma vương đến có thể truyền lưu cho toàn đại lục đều biết.

Nói không chừng sau này hành tung của ta sẽ bị tất cả mọi người biết!

Quả thực quá xấu hổ!

Nghĩ như thế, ta lại liếc nhìn bốn phía, nhìn hai bên không có ai, ta sử dụng kỹ năng mỗi một Ma vương đều phải nắm vững - Ngụy Trang.

—— cứ nói là mỗi một Ma vương, thế nhưng thế giới này cũng chỉ có duy nhất một Ma vương là ta đây.

Sau một hồi, ta thành công ngụy trang thành một nhân loại.

A không, tuy nói là ngụy trang nhưng kỳ thực ta chỉ giấu cặp sừng trên đầu mà thôi.

Thân là một Ma vương, nhất định phải có một cặp sừng mới phù hợp hình tượng mà!

...

Ồ chờ chút, chỉ cần giấu cặp sừng đi thì ta coi như đã ngụy trang thành nhân loại, người khác chắc không nhận ra ta đi!

Dù sao diện mạo suất khí của ta, nửa người, toàn thân, bóng lưng của ta đã được truyền lưu rất rộng a!

Ta lại âm thầm phát động kỹ năng, đem mình ngụy trang thành một nhân loại đáng chấp bình thường.

Đã không biết nhắc lại lần thứ mấy, quê hương của dũng sĩ ở ngay dưới chân Ma vương thành, là thôn trang gần Ma vương thành nhất trên mảnh đại lục này, cho nên ta không có đi bao xa liền gặp được thôn dân của thôn trang đó, đồng thời còn được dẫn đường rất nhiệt tình.

Sau bốn tháng xa cách, ta cuối cùng lại một lần nữa gặp được dũng sĩ Claude.

Lần đầu tiên nhìn thấy dũng sĩ, ta có chút bất ngờ.

Ta ở một đồng ruộng tìm thấy dũng sĩ, trong bốn tháng này, nghề nghiệp của hắn đã từ dũng sĩ biến thành nông phu, chuyện này thật quá sức tưởng tượng, nếu không phải vẫn là gương mặt đó, vẫn là biểu tình quen thuộc kia, ta còn tưởng là tìm nhầm người.

Dũng sĩ biến thành một tên nông phu, sẽ không trở lại đây Ma vương.

Không biết tại sao, ta cảm thấy có chút thất vọng.

Ở đằng xa nhìn gương mặt nghiêng của dũng sĩ, ta siết bao quần áo nhỏ xoay người lại.

Khụ, tuy rằng không tìm được đối tượng là một điểm thất bại, thế nhưng mục đích thực sự ta đi ra là tìm dũng sĩ nha!

Dũng sĩ sẽ không trở lại đây Ma vương, nói không chừng khi hắn nhìn thấy chân thân của ta còn nhảy dựng lên rít gào chạy trốn.

So với sự cô quạnh khi mất đi kẻ thù, không tìm được đối tượng thì có gì mà mất mặt chứ!

Mà khi ta vẫn duy trì tâm trạng như vậy đi tới cửa thôn, vừa vặn gặp phải một kiệu hoa đang nhấc đi ra.

Thông qua nhĩ lực tuyệt hảo, tai ta có thể nghe được nghị luận của người khác, đang ngồi bên trong là cô dâu, nàng là con gái của trưởng thôn!

Nữ nhân số mệnh an bài của ta!

Ta không khỏi cảm thấy phấn chấn, trong đầu nhanh chóng điều tra tư liệu cô dâu.

Tên: (tên pháo hôi ta không muốn viết)

Tuổi tác: 22... Mặc kệ lớn hay nhỏ, chắc chắn nhỏ hơn ta.

Hôn nhân: Chưa kết hôn... Cái này nên sửa lại, rõ ràng nàng vừa gả đi.

Thân phận: Con gái của trưởng thôn.....

Bối cảnh: Con gái của trưởng thôn, (tên của thôn ta cũng không muốn viết), là thanh mai trúc mã của dũng sĩ Claude..... Lược phía dưới.

... Vân vân!

Dũng sĩ!! Thanh mai trúc mã!

Không phải nên gả cho dũng sĩ sao!

Nội dung vở kịch không đúng a! Dũng sĩ đang ở đằng kia cày cuốc! Thanh mai trúc mã của hấn sao lại gả đi!

Cho dù là kẻ thù, ta cũng không nhịn được vì dũng sĩ thấp một cây nến.

Đồng thời, bản năng thân là kẻ thù, tâm tình của ta lập tức tốt lên.

Nếu phải miêu tả thì chính là cảm giác trăm hoa đồng thời đua nở, pháo hoa âm âm khai hỏa, vô số bộ hạ thổi kèn trong đầu ta, còn có tiếng hót của mấy chú chim nhỏ uyển chuyển vây quanh ta, phảng phất như đang ở trong thế giới cực lạc.

Rõ ràng hơn một chút, chính là, cười trên nỗi đau của người khác.

Cho nên động tác đầu tiên của ta chính là nhanh chóng chạy trở về đồng ruộng, nơi đó có dũng sĩ vừa vặn đang nghỉ ngơi uống nước lau mồ hôi.

Đứng ở đường nhỏ trên đồng ruộng, ta kích động nhảy lên phất tay khiến dũng sĩ chú ý tới ta: “Ngu xuẩn...”

“ ... ”

Động tác của ta ngưng một chút, sau đó lại nhảy lên phất tay: “Claude —— ”

Gặp phải dũng sĩ theo thói quen trào phúng, trong khoảng thời gian ngắn cũng không thay đổi...

Dũng sĩ đã chú ý tới ta, đồng thời còn đi về phía ta, thời điểm hấn đi đến, ta theo thói quen lui về phía sau mấy bước, cùng hấn duy trì khoảng cách an toàn, hơn nữa ở khoảng cách này ta còn có thể chạy trốn bất cứ lúc nào, trong khi hấn đang nghi hoặc nhìn ta, ta có chút hả hê mở miệng: “(tên của pháo hôi ta không muốn viết), thanh mai trúc mã của ngươi phải gả cho người khác rồi!”

“ ... ”

“ ... ”

“ ... ”

“Tại sao ngươi không nói lời nào?”

“ ... ”

Chỉ thấy dũng sĩ nhìn ta, ta không nhìn ra tâm tình của hắn, hắn nhìn ta một hồi lâu, cuối cùng cười híp mắt hỏi thăm.

“Soái Ma vương, thực sự là đã lâu không gặp.”

“ ... ”

Vi vi vi vi vi vi tại sao hắn lại nhận ra ta!!!!

3. Chương 3

Edit: Dahlia

Beta: Dahlia

OOO

Vấn đề là, thân là một Ma vương, sau khi ngươi cải trang mà còn bị dũng sĩ nhận ra, ngươi sẽ làm thế nào?

Những tên Ma vương khác thì ta không biết, nhưng ta biết, một khắc kia khi dũng sĩ nhận ra ta...

Hai chân của ta đều mềm nhũn. (*Thiệt mất mặt (_)*)

Cho dù dũng sĩ không ngăn được ta chinh phục thế giới, cho dù dũng sĩ là tên bại tướng dưới tay ta, đại khái do quan hệ kẻ thù sâu sắc giữa ta và dũng sĩ, thân là một Ma vương thống trị thế giới, thời điểm ta nhìn thấy dũng sĩ, ta đã bị tròng lên một cái DEBUFF.

Hiệu quả của cái DEBUFF này chính là hạ thấp lòng tự tin của ta trước dũng sĩ xuống còn số âm!

Cho nên, một khắc khi dừng sĩ hô lên tên của ta, ta theo phản xạ có điều kiện làm ra một chuyện mà ngay cả ta cũng không ngờ tới.

Ta.

Quay người.

Bỏ chạy. =))

... Quả thực vô cùng xin lỗi danh hiệu Ma vương mà!

Sự thực chứng minh, mặc dù ta đã chinh phục thế giới, nhưng so về võ lực cá nhân mà nói, ta còn đánh không lại dừng sĩ.

Đột nhiên ta cảm thấy thật hoài niệm hàng ngàn, hàng vạn bộ hạ của ta đang ở nhà chờ.

Lúc trước ta có thể đánh bại dừng sĩ cùng bằng hữu của hắn nhất định bởi vì quần áo duyên có!

Không biết trước khi ta bị dừng sĩ đánh ta có kịp chạy về tìm bộ hạ ta cứu mạng hay không?

Còn không đợi ta tính thời gian để đám bộ hạ của ta từ Ma vương thành đến thôn trang này, ta đã bị dừng sĩ bắt được...

Ta cúi nhìn hai chân giữa chân không, vô thức đạp loạn mấy cái.

Ta lại ngẩng đầu nhìn dừng sĩ cao lớn đang xách ta lên, lựa chọn sáng suốt mà trầm mặc.

Cô động... Chính là tinh hoa...

Nhưng cho dù ta đã cô động... Cũng đánh không lại dừng sĩ a...

Dừng sĩ cười híp mắt hỏi ta: “Soái Ma vương, tại sao ngươi thấy ta chỉ muốn chạy?”

Xuất phát từ bản năng, ta theo thói quen kéo cừu hận: “Bởi vì ngươi quá xấu, thương tổn mắt của ta, mà ta lại quá tuần tú, sẽ xúc phạm tới tự tôn của ngươi.” (ôm chơi ngu:v)

...

Lời nói vừa thốt ra ta liền đóng băng.

Làm sao đây, dũng sĩ có thể hay không đánh chết ta?!

Nhưng thật ngoài dự liệu, dũng sĩ như không có việc gì gật gật đầu, một mặt đồng ý nói: “Không sai, người chính là quá tuần tú.”

Ai?

Ai?!

Dũng sĩ khen ta đẹp trai kìa!

Ta sống mấy vạn năm! Đây là lần đầu tiên có dũng sĩ khen ta đẹp trai đó!

Tuy rằng ta vốn rất tuần tú!

Thế nhưng ta chính là rất! Mỏ! Tâm!

Còn không đợi ta kịp biểu đạt sự hưng phấn, dũng sĩ chậm rì rì bổ sung một câu: “Chính là người quá tuần tú, khiến ta nhìn không được muốn đánh người.” *Phũ:))*

Chân của ta ụcch một cái, bị dũng sĩ thả xuống mặt đất, còn không đợi ta kịp bỏ chạy, dũng sĩ đã tay mắt lanh lẹ đè xuống bờ vai của ta, nắm đấm quen thuộc ầm ầm hạ xuống.

...

.....

Cho dù dũng sĩ chuyên chọn mặt ta mà đánh xuống, ta cũng vẫn như cũ có thể làm một Ma vương suất khí.

.....

... Đúng không?

Thân là một nhân vật phản diện, nhất định phải luôn luôn quấy nhiễu nghị lực của nhân vật chính.

Sau khi ta bị dũng sĩ đánh thành đầu heo, đột nhiên linh cơ hơi động, nhớ tới hình ảnh vừa nãy thấy ở cửa thôn.

Thanh mai trúc mã của dũng sĩ xuất giá, chú rể thế nhưng không phải là dũng sĩ, ngấm lại thực sự khiến người ta cười nhạo mà.

Dù sao nếu là bình thường, khi dũng sĩ đánh bại Ma vương, sau khi hấn về nhà, sẽ cùng thanh mai trúc mã kết hôn a!

Coi như trong quá trình dũng sĩ đẩy Ma vương có làm quen muội tử khác, mở ra con đường hậu cung, nhưng thanh mai trúc mã của hấn cũng phải có một chân trong hậu cung a!

Thế nhưng! Hiện tại! Dũng sĩ hấn! Bị đục khoét nền tảng rồi!

Ngấm lại cũng thực khiến người ta hài lòng!

Nếu không phải dũng sĩ ở bên cạnh nhìn, ta thật muốn ngửa lên trời cười to!

“Khụ khụ.” Ta hắng giọng một cái, đem tiếng cười sắp vọt tới yết hầu nuốt trở vào, bày ra một biểu tình vô cùng đồng tình, nặng nề vỗ vỗ vai dũng sĩ: “Nghe nói lão bà tương lai của ngươi, a không, thanh mai trúc mã của ngươi phải gả cho người khác, ngươi có phải rất thương tâm không?”

Không chờ dũng sĩ kịp nói cái gì, ta trầm trọng nói: “Ta hiểu, ta đều hiểu, nhân sinh làm sao tránh khỏi mấy lần không được như ý, bị đục khoét nền tảng tính cái gì, ngươi còn có thể tìm được người tốt hơn, Claude không khóc, mạnh mẽ lên.”

Nói xong, ta cũng bị chột trúng điểm thương tâm, rất đồng cảm thở dài.

Ta so với dũng sĩ càng đáng thương hơn, dù sao hấn còn có thanh mai trúc mã, mà ta sống mấy vạn năm, cho dù có thanh mai trúc mã cũng đã hóa thành tro. Ta làm Ma vương độc thân mấy vạn năm, ngay cả tay muội tử cũng chưa từng nắm qua.

Quả thực đáng vì chính mình mà rơi lệ!

Trên mặt Dũng sĩ mang theo mấy phần nghi hoặc, hấn quay đầu liếc nhìn hướng cửa thôn, rất nhanh xoay trở về, không hiểu nói: “Ta tại sao phải đau lòng?”

...

..... A?

Thanh mai trúc mã vốn nên trở thành lão bà của người lại chạy theo người khác, tại sao người lại không thương tâm?

Người mình thích phải kết hôn, vừa nghe cũng làm người ta nhin không được chảy xuống nước mắt đồng tình a.

Dũng sĩ! Thế nào có thể! Không thương tâm!

Hắn không thương tâm thì lúc trước ta cao hứng cái gì a!

Còn đặc biệt chạy tới cho hắn đánh một trận!

Nếu không phải vì chế nhạo hắn, ta đã khăn gói trở về rồi!

Hiện tại người lại nói với ta, Không! Thương! Tâm!

Dũng sĩ như nghĩ tới cái gì đó, bỗng nhiên tỉnh ngộ nói: “Nếu như người nói hai người từ nhỏ đến lớn nói với nhau không vượt quá mười câu cũng coi như là thanh mai trúc mã, nàng gả đi, ta còn muốn chúc phúc, tại sao lại đau lòng?”

Mười... Mười câu? *Hố rồi:))*

Ta trợn mắt đem toàn bộ tư liệu trong đầu về dũng sĩ cùng thanh mai trúc mã của hắn quăng vào sọt rác.

Thời điểm bộ hạ của ta thụ thập dữ liệu nhất định đã mang tâm tư riêng!

Làm sao có thể nói hai người bọn họ là thanh mai trúc mã? Nói không chừng bọn họ ngay cả tay còn chưa nắm đó.

Ta sao có thể mang theo thành kiến với dũng sĩ chứ, hắn độc thân nhiều năm như vậy, từ trước đến nay chỉ sinh hoạt với ngũ chỉ cô nương (ý ẻm là ảnh toàn thẩm du đó ~(~)), rất đáng đồng tình a.

Khi ta đang sâu sắc khiển trách bộ hạ, dũng sĩ độc thân vẫn duy trì thói quen cười híp mắt, cuối cùng hỏi một vấn đề rất trọng yếu: “Soái Ma vương, người tới thôn của ta làm gì a?”

Vấn đề là.

Nếu như ta ăn ngay nói thật, nói ta đến tìm hắn gây phiền toái, hắn có thể hay không đánh chết ta?

Ta suy nghĩ một chút, thành khẩn trả lời hắn: “Ta độc thân nhiều năm như thế, nên tìm đối tượng rồi, nghe nói nơi này có một con gái của trưởng thôn, vận mệnh khiến ta lựa chọn nơi này, ta muốn cưới nàng làm Ma vương phu nhân.”

Sắc mặt dũng sĩ cũng thay đổi.

Ta cảm thấy hắn nhất định là ghen tị với ta sắp sửa có lão bà đó.

4. Chương 4

Edit: Dahlia

Beta: Dahlia

OOO

Thân là một Ma vương, ta sẽ có rất nhiều hậu cung, trong đó nhất định sẽ có rất nhiều nữ nhi của trưởng thôn / trưởng trấn / thành chủ / quốc vương.

Tuy rằng hiện tại ta một người cũng không có, nhưng sẽ có một ngày ta có thể lấp kín a, con gái trưởng thôn của dũng sĩ chính là mục tiêu đầu tiên của ta.

Thời điểm ta nói ra ta muốn cưới con gái trưởng thôn của dũng sĩ, ta quên một nhân tố rất trọng yếu.

Chỉ thấy sắc mặt dũng sĩ đen một lúc, như nghĩ tới cái gì, cười híp mắt nhìn ta rồi nói: “Người có phải đã quên mất rồi không, con gái của trưởng thôn vừa mới gả đi rồi.”

Không chỉ gả đi rồi mà ta còn vừa vặn bắt gặp kiệu hoa đưa nàng xuất giá kia.

Lại liếc mắt nhìn dũng sĩ đang cười híp mắt trước mặt, ta cảm giác được ác ý của hắn a.

Ta kiên định cự tuyệt dũng sĩ: “Vận mệnh đã đổi hướng rồi, nó vừa nói cho ta biết, Ma vương phu nhân tương lai thật ra ở sát vách con gái của trưởng thôn.”

“Sát vách con gái của trưởng thôn đã 40 tuổi, người xác định chứ?” =))

40 tuổi tính là cái gì, ta cũng đã mấy vạn tuổi!

Ta vốn muốn kiên định một lần nữa từ chối dũng sĩ, nhưng khi ánh mắt của ta chạm tới mắt của hắn, đột nhiên liền mắc nghen.

Tuổi thọ của nhân loại không giống với ta, thời điểm khi ta 40 tuổi, ta vừa mới qua tuổi con nít không bao lâu, mà khi nhân loại 40 tuổi, trên mặt bọn họ nếp nhăn đã có thể xếp thành đồng.

Ngẫm lại thật khiến người ưu thương.

Mặc kệ thế nào, ta so với nhân loại mà nói thì vẫn còn là một thiếu niên sáng sủa đẹp trai a.

Tính tính số tuổi của ta, còn thiếu một chút nữa mới có thể thành niên.

Tại sao ta nhiều năm như thế vẫn không có tìm được đối tượng, đương nhiên là bởi vì ta vẫn là vị thành niên a!

Coi như lại qua mấy vạn năm ta cũng vẫn là khuôn mặt này, cũng sẽ không già đi, nhiều lắm thì tăng thêm một điểm thành thực đẹp trai, như vậy ta làm sao có thể cùng nhân loại nói chuyện luyến ái?

Thật là một vấn đề ưu thương a.

Đến tột cùng là tên nào nói Ma vương nhất định phải cùng nhân loại yêu đương?

Người nào dám đứng ra ta đánh chết người!

Thế nhưng đối mặt với dũng sĩ ta có thể nói ra không?

Không thể!

Cho nên ta kiên định bổ sung một câu: “Con gái của trưởng thôn kế bên.”

“Trưởng thôn kế bên sanh được con trai.”

“...”

Vận mệnh thực sự muốn đùa giỡn với ta mà.

Ta len lén liếc mắt xem xét dũng sĩ, hắn vẫn duy trì biểu tình cười híp mắt vạn năm không đổi, ta có chút chột dạ, thế nhưng thân là một Ma vương chinh phục thế giới, ta kiên định đứng thẳng người.

Ta quyết đoán nói: “Vận mệnh nói cho ta biết, khi nào người kết hôn thì ta cũng sẽ kết hôn!”

Dững sĩ, dững sĩ đột nhiên nở nụ cười...

Cười có chút làm người ta sợ hãi.

Ta chà xát da gà nổi trên tay, vạn phần muốn đi về tìm bộ hạ của ta.

5. Chương 5

Edit: Dahlia

Beta: Dahlia

O0O

Lần gặp đầu tiên của ta và dững sĩ sau bốn tháng xa cách lại bất ngờ vô cùng hòa bình.

... Nếu như bỏ qua chuyện hấn đánh ta thành đầu heo.

Tuy rằng ta cũng không hiểu tại sao, ta chưa từng ngụy trang thất bại bao giờ, rốt cuộc là tại sao hấn lại nhìn ra, rõ ràng ta ngụy trang không chê vào đâu được, từ Ma vương thành đi ra đến khi tìm được dững sĩ cũng không có ai nhận ra ta mà.

Vậy tại sao dững sĩ lại có thể lập tức nhận ra ta?

Chẳng lẽ bởi vì chúng ta là kẻ thù?

Thân là một Ma vương, ta có tới hàng ngàn, hàng vạn bộ hạ.

Thân là một Ma vương vị thành niên, ta có tới hàng ngàn, hàng vạn bộ hạ đều không cho phép ta đi xa nhà.

Không phải chỉ là kỳ thành niên khác nhau thôi à! Có cái gì cần lo lắng chứ! Ta sống so với nhân loại còn lâu hơn đó!

Ta làm một tên trạch Ma vương mấy vạn năm, còn chưa từng một thân một mình ra khỏi cửa đó.

Ngẫm lại còn có chút kích động đây.

Song khi màn đêm buông xuống, kích động của ta liền biến thành tuyệt vọng.

Ta.

Xuất môn.

Không mang tiền.

Không nên hỏi ta tại sao một Ma vương xuất môn lại muốn mang tiền.

Thân là một Ma vương, ta cũng phải tuân thủ luật pháp của Ma vương.

Tuy rằng phiên đại lục này đã bị ta chinh phục, coi như ta đi ăn cơm bá vương cũng không có ai dám phản đối, nhưng mà ta bây giờ đang ngụy trang thành nhân loại a!

Nếu như ngày thứ nhất xuất môn đã bại lộ thân phận trước toàn thế giới, vậy quả thực không có chút cảm giác thành công nào!

Cho nên ta quyết đoán... ôm đùi dũng dũng sĩ.

Không nên hỏi thân là Ma vương cần thận quảng đi đâu rồi.

Ta bây giờ là nhân loại!

Soái Ma vương là ai, hấn lớn lên đẹp trai như vậy sao ta lại biết hấn chứ.

Nhà dũng sĩ rất dễ tìm, ở bên trong thôn nhỏ, nhà của hấn càng thêm bắt mắt.

Ta từ trước tới nay chưa từng gặp qua căn phòng nào rách nát hơn căn của hấn... (^)

Ngẩng đầu nhìn một chút cái lỗ trên nóc, ta có thể nhìn thấy bầu trời đầy sao a, ta đột nhiên cảm thấy mình nghiệp chướng thật nặng nề.

Nếu như ta không có chinh phục thế giới, dựa theo thông lệ bị dũng sĩ đánh bại, nói không chừng dũng sĩ hiện tại đã công thành danh toại, cưới công chúa, ở trong lâu đài.

Dĩ nhiên, cảm giác cũng chỉ là cảm giác.

Thân là một Ma vương, nhìn thấy dũng sĩ chán nản như thế, ta hận không thể đắc ý ngửa mặt lên trời cười to 3 phút.

Cảm giác này, thật cmn sáng khoái a.

Sau khi ở trong lòng cười xong, ta bỗng nhiên ý thức được một vấn đề nghiêm trọng.

Nhà dũng sĩ rách nát như thế, mà ta lại muốn qua đêm ở nhà hắn, vậy chẳng phải ta cũng phải ở trong căn nhà rách nát này sao?

...

Ta còn chưa từng ở qua căn phòng nào bên ngoài Ma vương đó!

Cảm giác hảo kích động a! >v<

Thế nhưng trong nhà dũng sĩ chỉ có một cái giường a!

Dũng sĩ hướng về phía ta vẫy vẫy tay, biểu thị mình cũng không thể ra sức.

Hắn trên dưới quét mắt nhìn ta mấy lần, mang theo ác ý nói: “Soái Ma vương, người muốn cùng ta ngủ chung giường sao?”

Ta kiên định cự tuyệt hắn: “Không, tuyệt đối không muốn, ta vẫn còn là một Ma vương thuần khiết đó.”

“...”

Ánh mắt của ta mang theo trào phúng, nhàn nhạt liếc hắn một cái.

Dũng sĩ chính là dũng sĩ, vẫn ngu xuẩn như vậy.

Đều đẩy Ma vương nhiều lần như vậy, lẽ nào hắn không nhớ rõ Ma vương đều biết ma pháp sao?

Ta đem bao quần áo nhỏ ném về phía dũng sĩ, dọn xong tư thế, chuẩn bị đem cái gì đó biến thành cái giường ngủ một đêm.

Khi ta nhìn bốn phía, cái gì cũng đều không có.

... Thật sự ngoại trừ cái giường thì cái gì cũng đều không có! (° °|||)

Dũng sĩ ngu xuẩn a, tại sao ngươi lại nghèo như thế.

Trong đám tiểu bằng hữu lúc trước của ngươi không phải có một tên đại thổ hào (*Phú hào địa chủ có quyền thế ở nông thôn*) sao!

Gặp phải thổ hào cũng không biết ôm đùi, quả nhiên là tên dũng sĩ ngu xuẩn mà.

Dũng sĩ ở bên cạnh hừ một tiếng, tựa hồ đang cười nhạo ta.

... Không biết ta bây giờ trở về đi tìm bộ hạ có còn kịp hay không?

Nhưng không chờ ta nghĩ ra đáp án, dũng sĩ đã sai bước hướng ta đi tới.

Ta sợ rúc vào chân tường: “Làm... Làm gì...Ta và ngươi từ từ nói chuyện, thân là dũng sĩ, đây Ma vương cũng phải có trình tự, ngươi trước tiên cần phải đánh qua...”

Ta còn chưa nói hết, dũng sĩ đã trực tiếp xốc ta lên, sau đó không chút lưu tình đem ta ném ra khỏi nhà của hắn.

Ta đau đốn ngồi trên đất, cái móng truyền đến một trận đau nhức, đại môn trước mắt ta nặng nề đóng lại.

Ta vội vàng vô tới nện cửa: “Bao quần áo của ta! Bao quần áo của ta ngươi còn không có trả lại cho ta!”

Đại môn liền ở trước mặt ta mở ra, ta ngay cả mặt dũng sĩ còn chưa nhìn thấy, một bao quần áo đập vào mặt của ta, sau đó ta nghe được một tiếng đóng cửa nặng nề.

Dũng sĩ nhất định là đồ kị ta quá đẹp trai.

Nếu không phải vậy thì sao hắn lại muốn đập mặt của ta chứ!

Lòng người thật nham hiểm a.

Ngay cả dũng sĩ vốn nên tinh thần trọng nghĩa cũng không muốn giúp đỡ người khác.

Quả thực vô cùng hổ thẹn với danh hiệu dũng sĩ của hãn mã.

Nhưng bị dũng sĩ đuổi đi, ta lại không biết đi đâu, ta ngẩng đầu liếc bầu trời một cái, trời đầy sao, còn có ánh trăng, cũng không giống như sắp mưa.

Ta vốn muốn trở về Ma vương thành, dù sao hai địa phương này cũng gần nhau.

Thế nhưng ta bây giờ trở về thì sẽ rất mất mặt trước đám bộ hạ, nhất định sẽ mất đi uy nghiêm của Ma vương!

Hai cái lựa chọn mất đi tôn nghiêm cùng mất đi uy nghiêm hiện ra trong đầu ta, ta quyết đoán đứng dậy đập cửa nhà dũng sĩ: “Người có bản lĩnh không cho ta vào, vậy người ngược lại tới đây Ma vương nha!”

“Ta đã xuất hiện ở trước mặt người người còn không đánh, người không phải là dũng sĩ rồi!”

“Giá gốc 9999999 đánh Ma vương, hiện tại chỉ cần thu nhận hãn mã là có thể đánh rồi!”

“Ta đều đã chinh phục thế giới người cho ta một điểm cảm giác ưu việt có được hay không?”

...

.....

“Anh anh anh anh anh anh cầu thu nhận...” QAQ

6. Chương 6

Edit: Dahlia

Beta: Dahlia

OOO

Thật không nghĩ tới, ta cuối cùng cũng vào được nhà dũng sĩ.

Ta cũng không biết ta đập cửa bao nhiêu lần, ngay cả khi ta ngủ gật mắt cũng không cảm nhận được dững sĩ đi ra mở cửa.

Song ngày thứ hai khi ta tỉnh lại, vừa mở mắt liền nhìn thấy cái động trên nóc nhà dững sĩ.

Ta bị ghét bỏ ném vào trong góc, lấy tư thế đòi hỏi độ khó cao vượt qua cả đêm, trên đỉnh đầu chính là cái động kia.

Dững sĩ quả thực ngưng ngừng a.

Khi ta tỉnh lại, dững sĩ đã không có ở nhà.

Ta xoa xoa bả vai bởi vì tư thế có độ khó cao mà đau nhức, cầm bao quần áo nhỏ của ta đi ra cửa tìm dững sĩ.

Hoàn hảo Ma vương có thể không cần ăn cơm, nếu không ta còn phát sầu làm sao cọ một bữa cơm chỗ dững sĩ. (^)

Dững sĩ rất dễ tìm, bởi vì hắn đã chuyển thành nông phu, hiện tại hắn đang khom người cuốc đất trong ruộng, ta cũng không biết hắn rời giường khi nào, bắt quá nhìn thành quả phía sau hắn, phỏng chừng đã cuốc rất lâu rồi.

Ta vốn muốn qua chào hỏi, thế nhưng vừa nghĩ tới hắn sẽ nện thẳng nắm đấm vào mặt ta, quyết đoán quay người chạy.

Tuyệt đối không phải bởi vì ta sợ dững sĩ, tuyệt đối không phải.

Nói thế nào thì ta cũng là Ma vương chinh phục thế giới.

Nếu đã đi xa nhà, không bằng đi dạo chung quanh một chút cũng được.

Phía sau còn có dững sĩ hung tàn, nhất định phải cách xa hắn, nếu như hắn không vui liền đánh ta thì phải làm sao đây. >"<

Bất quá ta không chạy được bao xa liền không khống chế được chân của mình chạy trở về.

Không vì chuyện gì khác, chỉ là ta không có tiền.

Dững sĩ vẫn đang cuốc đất, ta cúi đầu nhìn bàn tay của mình, yên lặng ngồi bên bờ ruộng.

Ma vương quen sống trong nhung lụa, chắc là không biết cuộc đất đâu.

Bởi vì nhiệm vụ của Ma vương là chinh phục thế giới nha.

Ta mở bao quần áo nhỏ của ta ra.

Đi ra ngoài tìm dũng sĩ chỉ là nhất thời hứng khởi, ta cũng đã thu thập hành lý, thế nhưng đồ vật quá nhiều cho nên bị ta quyết đoán bỏ lại Ma vương thành, bao quần áo này vẫn là lúc ra cửa bộ hạ nhét cho ta, bên trong chứa cái gì ta cũng chưa mở ra xem.

Thời điểm khi ta mở bao quần áo ra xem, trong nháy mắt bị chọc mù hai mắt.

Chỉ thấy bên trong chứa đầy những khối vàng lớn nặng nghìn trịch, vàng óng!

Bộ hạ của ta dĩ nhiên lại sẵn sóc ta như thế!

Trở về phải cho hắn thăng chức tăng lương!

Thăng lên thăng lên thăng lên! Nhất định phải thăng lên! Để cho hắn làm Ma vương đời tiếp theo luôn!

...Ồ chờ chút, là tên bộ hạ nào nhét cho ta bao quần áo?

Vẻ mặt của ta trong nháy mắt động lại.

Lúc ra cửa, bộ hạ vây quanh ta quá nhiều, trong lúc hỗn loạn là ai kín đáo đưa cho ta bao quần áo ta cũng không thấy rõ.

Ta suy nghĩ một chút, quyết đoán coi như cái gì cũng đều không nhìn thấy. (~)~

Có vàng tức là có tiền.

Ta cũng không cần đi ôm đùi dũng sĩ cầu hắn thu nhận ta nữa.

Còn có thể lớn mật mua! Mua! Mua!

Nghĩ tới đây, ta hào hứng đứng lên, nhìn thấy dũng sĩ vẫn còn đưa lưng về phía ta cuộc đất, ta vô cùng không văn nhả đối hắn giờ ngón giữa. ()

Cho người.

Ngày hôm qua.

Đánh ta!

Dũng sĩ như phát hiện cái gì, đột nhiên ngồi dậy quay lại nhìn ta.

Ta lập tức quay đầu chạy lấy người.

Đùa giỡn, không chạy chờ hấn đến đánh ta à!

Dũng sĩ mỗi ngày đều ghen tỵ bộ dạng đẹp trai của ta, không đánh đến khi biến dạng thì hấn sẽ không bỏ qua!

Ta mang theo ta một bao vàng khối chính thức bắt đầu hành trình chinh phục thế giới.

A không đúng, ta đã chinh phục thế giới rồi.

Hấn phải gọi là dò xét lãnh địa của ta đi.

Ta đi đến chủ thành gần nơi này, mới vừa tới đây, ta liền gặp một người quen.

Một trong những bằng hữu của dũng sĩ, nhi tử của hội trưởng thương hội lớn nhất đại lục, là một tên đại thổ hào, cũng chính là cái đuôi vàng lớn mà dũng sĩ không ôm.

Khi nhìn thấy vị đại thổ hào này.

Ta.

Quay người.

Bỏ chạy. Dahlia: thiệt mất mặt (_ _ ”)

... Nhất định là do nhiều năm qua giao chiến cùng đội ngũ của dũng sĩ đã luyện thành phản xạ có điều kiện!

Bất quá ta vẫn không chạy được bao xa đã bị ngăn cản, ngăn ta lại chính là tay sai của đại thổ hào.

“Người.” Ở đằng xa, tên đại thổ hào kia hướng ta ngoắc ngoắc ngón tay: “Lại đây, cho đại gia ta nhìn mặt một cái.”

Thân thể cường tráng phía sau đâm đâm ta, khiến ta không thể không đi về phía đại thổ hào.

Ta có cảm giác mình là một đại khuê nữ bị lưu manh coi trọng hoa cúc. (_)

Đại thổ hào trên dưới quét mắt nhìn ta vài lần, sau đó nhíu mày, quay đầu hỏi người bên cạnh: “Ta có phải đã gặp qua hắn ở nơi nào rồi không?”

Ta thấy tên thủ hạ này hướng về phía thổ hào lườm một cái.

Đặc biệt có ý vị, đặc biệt lưu bút, đặc biệt phạm thượng.

Thổ hào cười ha ha, nghiêng đầu hỏi ta: “Ta có phải đã gặp qua ngươi ở đâu rồi không?”

Tay chân ta đều mềm nhũn.

Ta không phải đã nguy trang sao! Chẳng lẽ tất cả mọi người đều nhận ra ta?

Quả thực thật không có tí cảm giác thành công nào.

Ta rất muốn làm một Ma vương thần bí đó.

Ta thành khẩn lắc đầu: “Không có a.”

Thổ hào nói tiếp: “Nhìn mặt của ngươi, ta cảm thấy đặc biệt quen mắt.”

Mặt của ta?

Lẽ nào suất khí của ta khiến cho thổ hào khắc sâu ấn tượng?

Thủ hạ bên cạnh thổ hào, chính là tên vừa nảy mắt trợn trắng kia, hết sức phối hợp móc ra một cái gương, hắn đem gương về phía ta khiến ta có thể dễ dàng thấy rõ mặt của mình.

...

Quên mất mặt của ta bị dũng sĩ đánh thành đầu heo rồi! (° °|||)

Dựa theo năng lực hồi phục của Ma vương, ngày hôm qua bị đánh ngày hôm nay sớm phải tốt rồi mới đúng!

Nhất định là tên dũng sĩ hung tàn kia thừa dịp ta đang ngủ mà đánh lên một trận!

Thật sự quá hung tàn mà!

Đại thổ hào cảm thấy được mặt của ta nhìn rất quen mắt, quen mắt của hắn lại là gương mặt bị đánh thành đầu heo của ta.

Quả thực không thể bi thảm hơn.

Ta ngẩng đầu nhìn thổ hào: “Người nhìn quen mắt không phải là mặt của ta mà là khí chất của ta.”

Thổ hào không rõ: “Người có khí chất gì?”

Ta mặt không biến sắc nói: “Soái a.”

“ ... ”

Thổ hào quay đầu nhìn thủ hạ của hắn: “Quả nhiên hết sức quen mắt có đúng hay không?”

Tên thủ hạ kia hướng về phía hắn lật một cái khinh thường đặc biệt có ý vị, đặc biệt lưu bức, đặc biệt phạm thượng.

Thổ hào cười ha ha, xoay đầu lại nói: “Người không phải là người đẹp trai nhất, ta đã thấy người so với người đẹp trai hơn.”

“Là ai?” Ta hỏi.

Trong nội tâm ta đã thay hắn nói ra đáp án.

Soái Ma vương a.

Thổ hào nói: “Dũng sĩ Claude.”

“ ... ”

Ta phủ định nói: “Người kiến thức quá hạn hẹp, ta đã thấy người so với dũng sĩ đẹp trai hơn.”

“Là ai?”

Ta mặt không đổi sắc tự khen chính mình: “Soái Ma vương.”

“ ... ”

“Ta quả nhiên trước đây đã gặp người.” Thổ hào khẳng định nói.

“Soái Ma vương, thực sự là đã lâu không gặp.”

...

.....

Vi vi vi vi vi vi tại sao ta lại bị nhận ra?!!

7. Chương 7

Edit: Dahlia

Beta: Dahlia

O0O

Ta bị thổ hào cùng thủ hạ của hắn vô cùng thân mật, vô cùng cường bức mời đến nhà của hắn.

Thổ hào chính là thổ hào, nhà hắn so với dũng sĩ chính là một trời một vực.

Nhà dũng sĩ là nhà lá có một cái động trên nóc, còn nhà thổ hào vô cùng tráng lệ đỉnh đầy đá quý rực rỡ.

Rực rỡ đến nỗi chọc đui hai mắt ta.

Thổ hào lễ phép mời ta ngồi ở thượng vị, mở miệng đem lực chú ý của ta kéo trở lại: ” Soái Ma vương, người đi ra làm gì a?”

Ta tao nhã hồi đáp: “Đi ra tìm đối tượng.”

“ ... ”

Ta bỗng nhiên cảm thấy phần chân, lại giải thích cho hắn: “Vận mệnh kêu ta đến nơi này, nó nói cho ta biết, nơi này có lão bà tương lai của ta, ta đã bấm ngón tay tính toán, hắn là nữ nhi của thành chủ.”

“ ... ”

Thổ hào cười ha ha: “Thành chủ trước đây đã đi coi tướng số, trong số mệnh không có con.”

“ ... ”

Tên bán tiên nào chạy ra vậy chứ?

Không biết đây là tây huyện à!

Ta vội vàng đổi giọng: ” Nữ nhi của thành chủ tương lai.”

Thổ hào liền cười ha ha: “Thành chủ tương lai chính là ta, người có muốn hay không trước tiên gọi ta một tiếng bố vợ?”

“ ... ”

Ta quyết định sau này nhìn thấy dũng sĩ cùng nhóm tiểu bằng hữu của hắn thì sẽ đi đường vòng.

Bằng hữu của dũng sĩ cũng hung tàn giống như hắn. QAQ

Ta nghiêm mặt cự tuyệt thổ hào: “Nữ nhi của thành chủ 300 năm sau.”

Lúc ấy thổ hào đã chết từ lâu, thành chủ đời sau cũng không hắn là con cháu của hắn đi?

Thổ hào vẫn cười ha ha, trực tiếp đổi đề tài: “Người đến đây dũng sĩ biết không?”

“ ... ”

Về mặt của ta trong nháy mắt tái mét, nhìn thổ hào một bộ dáng nếu ta nói không hẳn sẽ lập tức đi thông báo cho dũng sĩ, nếu ta nói có hẳn cũng muốn đi thông báo cho dũng sĩ, ta hận không thể lập tức bỏ chạy.

Bất quá còn không đợi ta hành động, tên thủ hạ dám trợn mắt với thổ hào đã trước một bước ngăn ta.

Thổ hào cuối cùng cười ha ha: “Người chờ một lát, ta đã thông báo cho Claude, hẳn rất nhanh sẽ đến.”

Chờ... Người... Mọii...

Ta cảm nhận được ác ý rõ ràng a.

Rõ ràng ta là Ma vương, rõ ràng ta đã chinh phục thế giới, tại sao dũng sĩ cùng nhóm tiểu bằng hữu của hẳn lại không sợ ta?

Nói thế nào thì ta cũng là người mang thủ hạ đánh bại bọn họ mà.

Mặc dù nói đánh bại bọn họ là thủ hạ của ta.

Thế nhưng người tha mạng cho bọn họ chính là ta a!

Bằng hữu của dũng sĩ cũng giống như hẳn, cũng không hiểu cái gì gọi là ơn nghĩa.

Nhân loại bây giờ a, thờ dài.

Thật sự quá hung tàn.

Không biết tại sao, ta bị ép buộc đợi rất lâu cũng không thấy dũng sĩ xuất hiện.

Thổ hào ra bày tư thế cũng ngồi chờ thời gian dài, uống hết chén nước này đến chén nước khác, vẫn không thấy dũng sĩ đến, cuối cùng mới không cam lòng thả ta ra, an bài cho ta một căn phòng rồi mới vội vã rời đi.

Ta cảm thấy được hẳn hẳn là cần đi xả, dù sao hẳn cũng uống nhiều nước như vậy.

Lúc hẳn rời đi, ta cho hẳn một ánh mắt hiểu rõ.

Tại sao hắn một bộ rất muốn đánh ta nhưng lại không dám hạ thủ?

Rõ ràng là đã bị vẻ đẹp trai của, trí tuệ của ta cùng vũ lực cường đại của ta chế phục.

Ta ở bên trong trang viên của thổ hào, thổ hào chính là thổ hào, cho dù là phòng khách cũng hết sức xa hoa, vừa mở cánh cửa ra liền chọc đui hai mắt của ta, khiến ta phải tới chỗ cửa sổ để thông khí.

Gian phòng này có một cái cửa sổ lớn, phong cảnh phía ngoài hết sức đẹp đẽ, thế nhưng ta không dám mở cửa.

Bởi vì hướng kia chính là thôn trang của dũng sĩ.

Ta có cảm giác nếu ta mở cửa sổ thì dũng sĩ sẽ xuất hiện.

Thật sự là quá khủng bố nha.

Ta ở trong trang viên của thổ hào được thiết đãi nhiều ngày, tuy rằng ta có thể không cần ăn uống, nhưng thổ hào mỗi ngày đều tới mời ta dùng cơm khiến ta không đành lòng từ chối, dẫn đến bụng ta mềm mại hơn rất nhiều.

Ta niết mỡ bụng mà sâu sắc thở dài một hơi.

Dù sao lúc trước ta còn định luyện thành tám khối cơ bụng đó.

Dĩ nhiên lại dễ dàng bị thổ hào dụ dỗ như thế.

Dũng sĩ quả nhiên rất hung tàn, ngay cả bằng hữu của hắn cũng rất hung tàn.

Nhưng mà ta cũng không có ở trong trang viên của thổ hào đợi bao lâu, có một ngày thổ hào vội vã đi tới phòng của ta, đoạt lấy đùi gà trên tay ta, sau đó ra lệnh cho thủ hạ của hắn không chút lưu tình ném ta ra khỏi trang viên.

Còn có bao quần áo nhỏ của ta, hết sức chính xác đập vào mặt ta.

Ta cầm lấy bao quần áo nhỏ, lại một lần nữa sâu sắc thở dài một hơi.

Thổ hào a, cứ như những ngày tháng sáu, nói dối liên dối.

Lúc trước còn khen ta đẹp trai, hiện tại lại đập mặt ta.

Chắc chắn hẳn đồ kị ta đẹp trai hơn hẳn.

Ta áng chừng bao quần áo trong tay, lại một lần nữa bước lên con đường lữ trình.

Trước khi đi, ta len lén đột nhập phủ thành chủ.

Thời điểm leo tường ta vô cùng không suất khí đập ngã một con chó, sau đó tránh thoát vô số kỵ sĩ cùng người hầu của thành chủ, quả nhiên ở trong vườn hoa thấy được thành chủ.

Bên cạnh thành chủ còn có một nam nhân.

Hắn đang cùng nam nhân kia chơi hôn nhẹ.

Không trách nói mạng hẳn không có con!

Nguyên lai hẳn là gay!

Lão thành chủ người trả lão bà cho ta! QAQ

eN At =;

8. Chương 8

Edit: Dahlia

Beta: Dahlia

OOO

Sau khi gặp phải bằng hữu thổ hào của dũng sĩ, ta tiếp tục gặp phải bằng hữu công chúa của hẳn.

Trên người ta nhất định có một khí tràng thần bí, nếu không tại sao lại liên tiếp gặp phải bằng hữu của dũng sĩ.

Công chúa là một công chúa kỳ quái.

Nàng là nữ nhi của quốc vương, dựa theo kịch bản vốn nên là một trong những nữ nhân số mệnh an bài cho ta.

Thế nhưng nàng cố tình lại không theo kịch bản!

Khô cứng trở thành bằng hữu của dũng sĩ!

Quả thực quá ma huyễn rồi!

Nguyên bản kịch bản là như vậy.

Thân là Ma vương ta bắt đi nữ nhi của quốc vương, tức công chúa điện hạ, quốc vương thương tâm triệu tập dũng sĩ trên toàn quốc đi chinh phạt Ma vương cùng đám bộ hạ của ta, dũng sĩ vẫn như cũ tiếp nhận nhiệm vụ này, sau đó lần lượt gặp bằng hữu của hắn, một đường trải qua các loại gian khổ, đánh đến bộ hạ giáp ở tầng dưới chót Ma vương thành, bộ hạ ẩn bên trong tầng dưới, bộ hạ binh tầng giữa, bộ hạ đỉnh tầng trên, lại xúi giục bộ hạ cao tầng của ta, cuối cùng đánh tới trước mặt ta, ta ha ha ha bắt đầu một đoạn lớn độc thoại, cuối cùng chết bởi phí lời quá nhiều, dũng sĩ thành công cứu công chúa, đồng thời cùng công chúa hạnh phúc vui sướng sinh hoạt cùng nhau. Dahlia: vãi cả kịch bản:))

Kịch bản vốn nên là như vậy.

Nhưng thời điểm công chúa ra đời không biết có sinh ngược hay không, nàng có giá trị vũ lực cường đại, còn trực tiếp gia nhập đội ngũ dũng sĩ.

Cùng công chúa trong kịch bản chỉ biết khóc quả thực khác nhau một trời một vực.

Ta muốn bắt cũng bắt không được.

Bởi vì ta đánh không lại nàng. QAQ

Ta vừa mới vào chủ thành của quốc gia liền gặp phải công chúa phách lối.

Nàng đang cầm roi cưỡng đoạt dân nữ.

Đại khuê nữ bị cướp hoa cúc ở bên cạnh anh anh anh gào khóc.

Quả thực không thể tin được.

Công chúa là người có giá trị vũ lực chỉ thua dũng sĩ, cho nên khi ta nhìn thấy nàng, trước tiên liền quay đầu bỏ chạy.

Tại sao mỗi lần ta gặp phải dũng sĩ cùng nhóm bằng hữu của hắc phản ứng đầu tiên đều là quay người chạy trốn?

Quả thực mắt mắt Ma vương mà.

“Tên Ma vương bên kia, người đứng lại đó cho ta!”

“!!!”

Ta sợ hãi đến thật sự nghe lời đứng lại.

Quả thực muốn đánh gãy hai cái chân không thành thật của ta.

Bất quá tại sao ta lại bị nhận ra?!

Ta lúc nào cũng không thể làm một Ma vương khoái trá!

Một điểm cảm giác thần bí cũng đều không có!

Công chúa nhắc roi vòng tới trước mặt ta, nàng dùng roi nâng mặt của ta lên.

Ánh mắt ta nhìn xuống phía dưới.

Ta hận hận phát hiện thậm chí ngay cả công chúa cũng cao hơn ta. QAQ

Công chúa trên dưới trái phải quan sát ta nhiều lần, nàng hỏi ta: “Soái Ma vương, người tới nơi này làm gì a?”

“...”

Ta tính nói tìm đối tượng, ta muốn cưới nữ nhi của quốc vương.

Nhưng mà nữ nhi của quốc vương đang ở ngay trước mặt ta.

Không chỉ cao hơn ta, còn vô cùng lưu manh dùng roi nâng mặt của ta.

Ta rút cuộc hiểu cảm giác của vị đại khuê nữ đang ở bên kia anh anh anh khóc thầm.

Ta liếc mắt nhìn roi da của công chúa.

Lựa chọn sáng suốt thành thật nói: “Ta đến tìm dũng sĩ.”

“Người tìm Claude?” Công chúa nghi ngờ nói: “Người tìm hắc làm gì?”

Ta thành khẩn nói: “Tìm hắc quyết đấu.”

“...”

Công chúa vô cùng hữu hảo nhắc nhở ta: “Người đi nhầm rồi, Claude không ở hướng này.”

“Ta biết.” Ta vô cùng nghiêm túc trả lời: “Ta lạc đường.”

“...”

Công chúa liền vô cùng hữu hảo hỏi ta: “Người có cần hay không ta tìm người đem người đưa đến chỗ Claude?”

Ta sợ hãi vội vàng lắc đầu: “Không cần, con đường cùng dũng sĩ quyết đấu nhất định phải tự ta đi, đây là số mệnh của chúng ta.”

Ta cảm giác ánh mắt công chúa nhìn ta hết sức sùng kính.

Khiến ta cũng cảm thấy hình tượng của mình hết sức vĩ đại.

Sau đó nàng ta hẳn có thể thả ta đi?

Ta tràn ngập hy vọng nhìn sang.

Công chúa lắc đầu: “Không được, ta quá muốn nhìn Claude treo người lên đánh, không bằng ta trực tiếp đem Claude kêu đến đi.”

“ ... ”

Cái gì gọi là dũng sĩ treo ta lên đánh!

Người đây là đang khinh bỉ giá trị vô lực của ta!

Nói thế nào ta cũng là Ma vương chinh phục thế giới!

Có tin hay không ta trở lại gọi bộ hạ của ta?

Công chúa cuối cùng trên dưới trái phải quan sát ta nhiều lần, cái gì cũng không nói buông ta ra, nàng kêu thủ hạ của nàng một tiếng, chĩa vào người của ta nói: “Bắt hẩn trối lại cho ta.”

“ ... ”

Ai?!

Công chúa ôm chậm lấy đại khuê nữ vừa nãy mới trắng trợn cướp đoạt hoa cúc, vô cùng suất khí nhảy lên lưng ngựa, sau đó mang theo bộ hạ oanh oanh liệt liệt về pháo đài, trong đó còn có ta đang bị trói gô, bị vô cùng không nhân đạo ném lên lưng ngựa cùng bao quần áo, một đường tiến vào pháo đài.

Ta chú ý tới đại khuê nữ kia đã thay đổi ánh nhìn công chúa, rõ ràng đã bị vẻ suất khí của công chúa hấp dẫn.

Làm cho ta đều muốn đổi chỗ với nàng.

Đáng tiếc công chúa là bách hợp.

Không biết bây giờ ta nguy trang thành nữ nhân có còn kịp hay không?

r L >

9. Chương 9

Edit: Dahlia

Beta: Dahlia

Ta bị công chúa cưỡng chế lưu lại trong hoàng cung, cửa đối diện chính là đại khuê nữ kia.

Hai chúng ta ở cùng một chỗ, ai không biết còn tưởng rằng công chúa đã sửa lại tính hướng.

Mà sau khi bọn họ nhìn thấy mặt của ta, liền lắc đầu dời tầm mắt.

Ta vô cùng muốn phá đi lớp nguy trang, cho mọi người thấy rõ bản thể suất khí của ta a!

Ngày thứ 2 ta ở trong hoàng cung, công chúa nói cho ta biết, nàng đã báo cho dũng sĩ.

Đồng thời, dũng sĩ đang trên đường tới đây!

Nghe xong ta sợ hãi đến nỗi đánh rơi quả dưa hấu trong tay.

Lúc trước khi ta ở chỗ thổ hào dũng sĩ cũng không đến mà.

Hiện tại ta đến chỗ công chúa tại sao hần lại muốn chạy đến.

Hết sức không hợp lý.

Ta quan sát công chúa mấy ngày, không thể không tiếc nuối.

Cho dù công chúa lớn lên xinh đẹp bao nhiêu, cũng không thể chịu nổi nàng là cái bách hợp a.

Dũng sĩ coi như muốn cùng công chúa tổ CP, nhưng tính hướng của công chúa không cho phép a.

Tính hướng bất đồng, thế nào nói chuyện luyện ái?

Đừng nói là ta, ngay cả tác giả cũng không đồng ý.

Khi biết dũng sĩ đang trên đường tới đây, ta lại bắt đầu cùng thị vệ hoàng cung đấu trí đấu dũng hằng ngày.

Bởi vì, ta trăm phương ngàn kế muốn chạy trốn.

Mà công chúa, trăm phương ngàn kế ngăn cản ta.

Ta không ngại trước mặt bằng hữu của dũng sĩ ném đi mặt mũi của Ma vương, nàng dĩ nhiên còn trăm phương ngàn kế ngăn cản ta!

Lẽ nào không sợ ta dưới cơn nóng giận, triệu hoán bộ hạ của ta đến san bằng hoàng cung sao?

Vừa nhìn đã biết đó là chuyện Ma vương sẽ làm!

Ta nằm nhoài bên cửa sổ hô to xuống dưới: “Tránh ra —— ”

Công chúa ở phía dưới hô to: “Không tránh —— ”

“Tại sao không tránh —— ”

“Nếu tránh ngươi liền chạy —— ”

“Thả ta đi —— ”

“Không thả —— ”

“Tại sao không thả —— ”

“Claude cũng sắp tới rồi—— ”

“Vậy thì càng phải thả —— ”

“Ngươi chạy ta làm sao nhìn thấy ngươi bị hất treo lên đánh —— ”

“ ... ”

Ta giận dữ rụt trở lại.

Công chúa mang theo thủ hạ của nàng, ở dưới cửa sổ ngoài phòng ta vây quanh thành một vòng tròn lớn, ngăn chặn bất kỳ khả năng đào tẩu của ta, nếu ta từ trên bệ cửa sổ nhảy xuống, cũng không có cách nào đi ra ngoài.

Mà cánh cửa của gian phòng này cũng bị công chúa khoá ngoài, chỉ mở một cửa sổ nhỏ phía dưới để mỗi ngày đưa cơm.

Vì trốn thoát, ta tuyệt thực hai ngày.

...

Sau đó công chúa ngay cả cơm cũng không thềm đưa...

Hết sức tàn nhẫn. QAQ

Hết sức không chính nghĩa.

Hết sức giống bằng hữu của dũng sĩ.

Ta bấm ngón tay đếm đếm, tính toán thời gian, dựa theo tốc độ của dũng sĩ hẳn là sắp đến rồi.

Không phải đến cửa hoàng cung mà là trực tiếp tiến vào cửa hoàng cung rồi!

Cực kỳ khủng bố!

Ta luống cuống tay chân từ trên bệ cửa sổ bò ra, ở dưới gầm giường lấy ra bao quần áo nhỏ của ta, bên trong còn có mấy thỏi vàng bộ hạ cho ta.

Vì không cho ta đào tẩu, công chúa cũng cho ta mấy thỏi.

Ta vô cùng không có nguyên tắc tiếp nhận.

Muốn trốn thì tuyệt đối không thể quên cái bao này, bên trong là gia tài để ta đi du dương.

Ta đeo bao quần áo nhỏ ở trên người, đợi đến khi mây đen gió lớn, lại một lần nữa leo lên cửa sổ.

Trải qua nhiều ngày quan sát của ta, thời điểm đêm khuya, phòng vệ dưới cửa sổ sẽ yếu bớt, nhưng đáng tiếc bình thường vào lúc ấy ta cũng sớm ngủ mất rồi, nếu không thì ta đã cao chạy xa bay.

Lần này ta cố nén buồn ngủ, mơ mơ màng màng leo lên bệ cửa sổ,

Có thể là bọn thị vệ đã đi ngủ, cũng có thể là ta ngủ không đủ nên mắt mờ, ta không nhìn thấy ai ở dưới.

Sau đó.

Ta.

Phấn đấu quên mình nhảy xuống.

Tuy rằng cách mặt đất có chút cao, thế nhưng bằng vào năng lực hồi phục bị đũng sĩ đánh nhiều năm của ta, qua mấy ngày liền khôi phục thôi! (~)~

... Có một số lúc ta cũng không biết có nên chưa xót cho mình hay không.

Ta nhắm mắt nhảy xuống.

Thế nhưng lại không cảm nhận được đau đớn.

Lẽ nào đây là chỗ tốt của việc ngủ không ngon?

Ta mở mắt ra.

Vừa mở mắt liền thấy đũng sĩ Claude.

Ta bị hấn ôm công chúa.

Ta cảm thấy, không khoẻ a.

Tác giả có lời muốn nói: đũng sĩ đến YOOOOoooooooo~

conj68

10. Chương 10

Edit: Dahlia

Beta: Dahlia

Không biết đã qua bao nhiêu chương, dũng sĩ Claude lại một lần nữa xuất hiện ở trước mặt ta.

Nhưng khác với lần trước, lần này ta một chút cũng không muốn nhìn thấy hắn.

Vì trốn dũng sĩ, ta và bọn thị vệ của công chúa đấu trí đấu dũng, còn không tiếc thân trực tiếp từ trên bệ cửa sổ nhảy xuống.

Bệ cửa sổ kia cao bao nhiêu a.

Kết quả vẫn là bị bắt được.

Vẫn lấy phương thức ôm công chúa.

Ta cảm giác mặt mũi Ma vương bị trọng thương.

Ta trừng mắt nhìn, nghiêm túc nhìn dũng sĩ thật lâu.

Dũng sĩ trừng mắt nhìn, cũng nhìn ta thật lâu.

Ta vươn tay nặn nặn mặt dũng sĩ, xúc cảm rất tốt, không thô không trơn, hết sức xứng đáng để đi tiếp thị mỹ phẩm.

Sau đó ta ngoẹo đầu, quyết đoán ngủ.

Ta nhéo mặt dũng sĩ, mà hắn dĩ nhiên lại hướng ta nở nụ cười.

Dĩ nhiên không có đánh ta!

Nhất định là ta đang nằm mơ!

Rõ ràng đã tự nhủ phải kiên trì đến đêm khuya để leo cửa sổ mà.

Ta dĩ nhiên lại dễ dàng ngủ như thế.

Nhất định là lỗi của dũng sĩ!

Ngủ một giấc no nê, ta ở trên giường lớn mở mắt tỉnh lại.

Bao quần áo nhỏ chứa mấy thỏi vàng của ta vẫn còn dưới gầm giường.

Cửa sổ đóng chặt, bên ngoài còn có thị vệ đi tới đi lui.

Àn, tối hôm qua ta quả nhiên đã nằm mơ!

Dĩ nhiên lại mơ tới dũng sĩ, cảm giác này thật sự không tốt.

Phải biết ta đã bao nhiêu năm chưa từng nằm mơ.

Có thể mơ tới dũng sĩ, quả thực có cảm giác như đám bộ hạ đang báo mộng cho ta!

Báo mộng mà có thể báo tới dũng sĩ đối với ta ôm công chúa!

Dũng! Sĩ!

Ôm! Công! Chúa!

Còn! Là! Ta!

Ta không khỏi run một cái.

Giấc mộng cùng hiện thực luôn trái ngược nhau.

Phỏng chừng khi dũng sĩ nhìn thấy ta, sẽ đem ta đánh một trận.

Bằng vào năng lực hồi phục của ta còn không thể xuống giường nổi.

Hết sức tàn nhẫn, hết sức không có nhân tính.

Ta vội vàng nắm lấy bao quần áo nhỏ, lại một lần nữa leo lên bệ cửa sổ.

Sau đó.

Quyết đoán.

Nhảy xuống!

Ồ? Nhảy cái cửa sổ này cảm giác thật quen thuộc?

Song khi ta nhảy xuống cũng không có cảm giác đau đớn như trong dự đoán.

... Vẫn có chút quen thuộc.

Ta thấp thỏm mở mắt ra.

Vừa mở mắt liền đối mắt với dũng sĩ Claude.

Ta còn bị hấn ôm công chúa.

Không hổ là bộ hạ của ta!

Báo mộng chính xác như vậy!

Nhảy cửa sổ, ôm công chúa cũng thực hiện!

Ngay cả dũng sĩ cũng xuất hiện!

Ta hài lòng bị dũng sĩ đánh một trận.

Tác giả có lời muốn nói: __(:)__ muốn đem quyển này viết thành đại trường thiên mấy trăm ngàn chữ, một chương 3000+, vô cùng nghiêm chỉnh.

Ý nghĩ này vừa ra, ta ngay cả đùa giỡn đều đùa không được.

11. Chương 11

Edit: Dahlia

Beta: Dahlia

O0O

Dũng sĩ xuất hiện, cửa phòng cũng mở ra, ngay cả thị vệ dưới cửa sổ đều đi khỏi, coi như ta đi ra ngoài cũng không có ai ngăn cản.

... Trái lại có chút không quen.

Đại khuê nữ ở cửa đối diện đã đi rồi, đổi thành một hoa cúc đại khuê nữ khác.

Hiện nay độ mê muội đối công chúa lũy thừa XMAX.

Ta ước ao ghen tị nhìn công chúa.

Thậm chí mỗi ngày ở trước mặt hoa cúc đại khuê nữ này đi ngang qua mấy chục lần.

Nhưng nàng chính là không nhìn ta.

Ta hết sức muốn lộ bản thể, cho bọn họ nhìn thấy vẻ ngoài suất khí của ta.

Sau đó ta đã bị công chúa và dũng sĩ liên thủ đánh một trận.

Công chúa nói: “Người muốn làm gì nàng ấy?”

Ta: “...”

Công chúa nói: “Mặc kệ người muốn hay không muốn làm gì, ta đánh người trước thì tốt hơn.”

Ta: “...”

Dũng sĩ nói: “Hừ.”

Ta: “...”

Ta cảm thấy trên thế giới này không có Ma vương nào sống khổ bức hơn ta.

—— tuy rằng trên thế giới này cũng chỉ có ta là Ma vương.

Mà nói thế nào thì ta cũng là người đã chinh phục thế giới!

Cái gì dũng sĩ, cái gì công chúa, lúc trước đều là bại tướng dưới tay ta có được không!

Có tin hay không ta trở lại gọi thủ hạ đem các người đánh một trận!

Dũng sĩ hừ hừ hừ đi qua trước mặt ta, lúc đi ngang qua còn liếc nhìn ta một cái.

Hùng tâm của ta mới vừa dựng lên lại rụt trở về.

Ta cảm thấy được ta xuất môn tìm đến dũng sĩ thật sự là một sai lầm.

Ít nhất cũng phải mang theo một tên bộ hạ mới đúng.

Dù sao như vậy thì giá trị vũ lực có thể ngang nhau a.

Thời điểm ta đang nghiêm túc suy nghĩ, linh quang công chúa lóe lên, nghĩ tới cái gì đó.

“Soái Ma vương.” Nàng hỏi ta: “Người không phải nói với ta muốn cùng Claude quyết đấu sao?”

Ta: “...”

Ta... Ta đã quên rồi!

Ta cảm giác về mặt của ta trong nháy mắt động lại.

Ngay cả quả dưa hấu trên tay cũng không còn lực hấp dẫn.

Ta liếc mắt nhìn dũng sĩ.

Hắn cũng vừa lúc nhìn ta, tay đưa về phía sau cầm vũ khí.

Ánh mắt hết sức hung tàn.

Hết sức muốn đánh ta.

Ta giật cả mình, cảm giác phía sau nổi da gà.

Mắt thấy dũng sĩ sắp rút vũ khí ra, ta vội vàng giơ hai tay lên đầu hàng: “Ta từ bỏ!”

“ ... ”

“ ... ”

Dũng sĩ sách một tiếng, liếc mắt nhìn ta một cái, dờ tay ra khỏi vũ khí của hắn.

Công chúa thất vọng hỏi ta: “Người thật sự không cân nhắc lại sao?”

Ta dùng sức lắc đầu.

Đùa à!

Cùng dũng sĩ quyết đấu.

Nhìn thế nào cũng thấy là ta bị treo lên đánh!

Công chúa nhìn ta, sâu sắc thở dài một hơi, ôm hoa cúc đại khuê nữ nàng giành được đi ra ngoài.

Một lát sau, công chúa chạy trở về, bên người đã không còn bóng dáng hoa cúc đại khuê nữ kia.

Nàng mong đợi nhìn ta: “Người thật sự không cân nhắc lại sao?”

Ta nghiêm túc cự tuyệt.

Công chúa từ trong túi tiền móc ra một cái hạt châu vàng: “Người thật sự không cân nhắc sao?”

...

Ta vô cùng khó khăn kéo tầm mắt ra khỏi hạt châu, suýt chút nữa đã đáp ứng.

Thời điểm ta thấy dũng sĩ bên cạnh.

Lý trí của ta kịp thời bị ta kéo trở lại.

Ta dùng sức lắc đầu: “Không cần nhắc! Mặc kệ người nói cái gì với ta ta cũng không đánh!”

Vàng cũng không mê hoặc được ta!

Thân là một Ma vương chinh phục thế giới, ta sao có thể dễ dàng bị chút ít đồ này mê hoặc.

Tuy rằng tiểu kim kho của ta đều do mấy tên bộ hạ quản lý, ta cũng không biết mình có bao nhiêu tiền.

Thế nhưng thân là một Ma vương chinh phục thế giới, tài lực hẳn sẽ hơn hẳn công chúa đi?

Thân là một nhân vật phản diện, còn là đầu lĩnh, ta nhất định rất có tiền.

Dù sao bộ hạ của ta vừa ra tay chính là Miếng! Vàng! Lớn!

Vừa nhìn liền biết vô cùng có tiền.

So với công chúa thì có tiền nhiều hơn.

Tác giả có lời muốn nói: thiếu chút nữa đã quên mất, bằng hữu của dũng sĩ còn chưa có đi ra hết đó.

Chương sau tiếp tục lôi ra bằng hữu của dũng sĩ ~

12. Chương 12

Edit: Dahlia

Beta: Dahlia

Công chúa là bách hợp.

Một khoảng thời gian trước liền muốn đi trên con đường cưỡng đoạt dân nữ.

Quốc vương quả thực sắp nát tâm.

Đỉnh đầu rụng hết tóc.

Thời điểm khi ta xuất hiện trong hoàng cung, quốc vương sáng mắt lên.

Sau đó một mặt ghét bỏ đi mất.

Ta liếc mắt nhìn công chúa.

Kiên định cảm thấy là bởi vì công chúa thật sự quá đàn ông.

Thân là Ma vương ta còn hold không nổi.

Ta không muốn bị quốc vương cho rằng là con rể có chút nào.

Một, điểm, cũng, không.

Thời điểm khi dũng sĩ xuất hiện trong hoàng cung, quốc vương liền sáng mắt lên.

Sau đó sáng tối đều đến.

Dũng sĩ mỗi ngày đều có thể hưởng thụ được người nắm quyền cao nhất của quốc gia này thân thiết thăm hỏi.

Quốc vương chấp tay sau lưng, chậm rãi đi lại đây, hần cười híp mắt hỏi: “Dũng sĩ Claude nhá, người ăn điểm tâm chưa?”

“ ... ”

“ ... ”

Dũng sĩ gật đầu: “Ăn.”

Quốc vương cười híp mắt hỏi tiếp: “Bữa sáng ăn cái gì nha, ăn no không, hiện tại có đói bụng hay không, người có muốn hay không ăn thêm một chút?”

“ ... ”

“ ... ”

Dũng sĩ nghiêm túc cự tuyệt hẳn.

Quốc vương mang theo biểu tình cười híp mắt, mặt đầy thất vọng chậm rãi lắc lư đi ra.

Một lát sau, quốc vương lại chấp tay sau lưng đi lại đây.

Hắn cười híp mắt hỏi: “Dũng sĩ Claude nhá, người có muốn hay không cùng ta đi ra ngoài săn thú?”

Dũng sĩ lại một lần nữa nghiêm túc cự tuyệt.

Quốc vương quá mức thân thiết, khiến ta luôn có cảm giác dũng sĩ là con riêng nhiều năm lưu lạc của hắn.

Sau đó ta không chút ngoại lệ bị dũng sĩ đập một trận.

Quốc vương thân thiết chỉ nhằm vào dũng sĩ.

Công chúa lòng tràn đầy vui mừng nghĩ sao phụ thân trở nên hòa ái như thế, thân thiết như thế, ôi chao, không phải khi xưa ta nói chuyện với ngài ngài luôn đuổi ta ra ngoài sao?

Sau đó nàng lòng tràn đầy vui mừng gõ cửa đi vào.

Bị quốc vương phần nộ đuổi ra cửa.

Quốc vương nói: “Cút! Không tìm được lão công thì đừng tới gặp ta!!”

Quả thực khiến người nghe được rơi lệ, người gặp thương tâm.

Ta ở bên cạnh nhìn, đều không nhận được cười.

Sau đó không chút ngoại lệ bị công chúa đè lên đập một trận.

Từ đây dũng sĩ mỗi ngày đều có thể hưởng thụ tri kỷ thăm hỏi đến từ quốc vương.

Còn có sự căm tức của công chúa vì bị cướp đi phụ thân.

Dũng sĩ suy nghĩ một chút.

Cuối cùng vẫn đánh ta. QAQ

Ta! Rất! Oan! Mà!

Dũng sĩ có rất nhiều tiểu bằng hữu.

Thổ hào vô cùng có tiền, công chúa vô cùng có quyền, người lùn am hiểu rèn đúc, còn có một tinh tinh mỹ mạo nhiều hơn thực lực.

Hiện nay thổ hào cùng công chúa đã ra sân.

Thần sứ mệnh đang kêu gọi ta.

Kêu ta dứt khoát từ biệt dũng sĩ cùng công chúa.

Bước lên đường tập hợp đủ long châu, a không, tập hợp đủ bằng hữu của dũng sĩ.

Ân ta là nói như thế.

Thế nhưng dũng sĩ không tin.

Còn đem ta đánh một trận. QAQ

Ta phần nộ nhưng vẫn phần khởi.

Lại bị hấn đè đánh một trận. QAQ

Cảm giác không thể khá hơn nữa.

Từ khi dũng sĩ xuất hiện, ta mỗi ngày đều bị hấn đánh mấy lần.

Không có ngày nào là mặt của ta hoàn hảo, không có cách nào dùng vẻ đẹp trai của ta để đi thông đồng với hầu nữ trong hoàng cung.

Ta liếc mắt nhìn dũng sĩ.

Ta cảm thấy được ta chắc hẳn lớn lên giống xú nam nhân đã đoạt bạn gái của hắn.

Sau đó tâm tình của ta liền cảm thấy tốt hơn.

Dũng sĩ xoa xoa nắm đấm.

Ta nghiêm túc vứt bỏ ý nghĩ xú nam nhân.

Ta cảm thấy được này nhất định là do duyên có kẻ thù.

Đây có lẽ là lời giải thích tốt nhất.

Thế nhưng dũng sĩ vẫn đem ta đánh một trận.

Ta! Rất! Thật sự! Rất oan! A!

Mỗi ngày đều bị dũng sĩ đánh.

Sớm hay muộn cũng đánh, tâm tình không tốt cũng đánh ta, tể nhạt cũng đánh ta. QAQ

Tình cờ công chúa cũng thêm vào.

Cảm giác cuộc đời của ta đều mất đi ý nghĩa làm Ma vương.

Thừa dịp mây đen gió lớn.

Ta quyết đoán chạy trốn.

Cứ việc ném đi mặt mũi Ma vương.

Dũng sĩ thế nhưng lại không có đuổi theo.

Ta cảm giác mặt của ta vừa bị dũng sĩ đánh đều đã khôi phục.

Tinh thần sáng khoái.

Sau đó ta đi trên con đường nhỏ ra ngoại ô, vô cùng thống khoái bị vấp ngã.

Một cánh tay run rẩy từ bên trong đưa ra ngoài.

Đột nhiên nắm lấy chân của ta!

Ta a a a a a a rít gào vắt giò lên chạy.

Tác giả có lời muốn nói: ân ân ân ân ~ tiểu bả hữu của dũng sĩ đã xuất hiện thêm một người, chỉ còn một người cuối cùng thôi ~

13. Chương 13

Edit: Dahlia

Beta: Dahlia

Bên trong! Duỗi ra! Một cái tay!

Hết sức quý dị!

Mà ta!

Dĩ nhiên!

Vô cùng mất mặt chạy trốn!

Hết sức vút bỏ mặt mũi của Ma vương!

Vì để cứu vãn mặt mũi của ta trước toàn thể đọc giả, cũng là vì để sự nổi tiếng của ta so với dững sĩ cao hơn một chút, ta do dự quay trở về.

Cánh tay vươn ra từ mặt đất vẫn ở đó.

Cảm giác có chút hơi mạnh.

Mang theo loại tâm tình vi diệu này, ta đào một cái hố to.

Người ở bên trong nhìn hết sức quen mắt.

Ta nghiêm túc nhìn hắn.

Phát hiện hắn là người lùn bằng hữu của dũng sĩ, am hiểu rèn đúc.

Ta nghĩ tới việc lúc trước ta cùng dũng sĩ nói qua.

Ta muốn tập hợp đủ long châu, a không đúng, bằng hữu của hắn.

Bây giờ vừa vặn dụng phải một tên.

Cảm giác ta có thể một lần ưỡn ngực nhìn dũng sĩ cây ngay không sợ chết đứng rồi!

Người lùn ôm chân của ta, cảm động đem nước mắt sát vào quần ta: “Ân nhân!”

Ta hài lòng tiếp nhận cái xưng hô này.

Tuy rằng cứu người là việc hết sức không phù hợp với thân phận Ma vương.

Mà ta là Ma vương duy nhất chinh phục thế giới.

Vì để làm gương cho toàn thể nhân dân trên đại lục, ta muốn làm một Ma vương thế kỷ mới.

Ngẫm lại đều bị mình làm cho cảm động đến phát khóc.

Người lùn ôm bắp đùi của ta, hết sức cảm động nói tiếp: “Người quả thực so với dũng sĩ Claude còn chính nghĩa hơn!”

Biểu tình hài lòng của ta tét ra.

Ta đột nhiên nghĩ đến thân phận của hắn.

Là một tên bằng hữu của dũng sĩ.

Mỗi một tên bằng hữu của dũng sĩ, sau khi nhìn thấy ta đều có thể nhận ra ta.

Sau đó đem ta đánh một trận.

Ta do dự khoa tay ước lượng vóc người của chúng ta.

Phát hiện chênh lệch vẫn còn rất lớn.

Nhất thời lại an tâm.

Vì lý do an toàn, ta hỏi hấn: “Người nhận ra ta là ai sao?”

Người lùn ngẩng đầu nhìn ta, rất nghiêm túc nhìn vài giây, sau đó rất nghiêm túc lắc đầu: “Không biết.”

Ta đủ hài lòng.

Thuật ngụy trang của ta nhất định lại tiến thêm một bước.

Ta lại hỏi hấn: “Người có biết Soái Ma vương là ai không?”

Người lùn lắc đầu: “Không biết.”

Ta: “...”

Ta quyết định chán ghét hấn.

So với chán ghét dũng sĩ Claude còn muốn chán ghét hơn.

Thân là bằng hữu của dũng sĩ, hấn dĩ nhiên lại không nhận ra ta là ai.

Đã đẩy Ma vương nhiều lần thế mà.

Ta nghiêm túc nói cho hấn biết: “Soái Ma vương là người đẹp trai nhất trên thế giới này.”

“So với dũng sĩ Claude còn muốn đẹp trai hơn?”

Ta kiên định nói: “Không sai!”

Người lùn trầm tư một chút, ôm bắp đùi của ta ngẩng đầu hỏi ta: “Người là Soái Ma vương đúng không?”

Ta: “...”

Ta: “...”

Ta: “...”

Ta quả thực không thể được.

14. Chương 14

Edit: Dahlia

Beta: Dahlia

Trước đây khi dũng sĩ không ngừng đẩy Ma vương, ta không chỉ một lần từng thấy trong đó có thân ảnh người lùn.

Nhiều khi không có nhìn thấy, là vì hắn quá lùn.

Bị nhóm tiểu bằng hữu của hắn che mắt.

Ngay cả nhảy lên đánh đầu gối ta cũng làm không được.

Ta tin tưởng người lùn cũng không chỉ một lần từng thấy bộ dáng của ta.

Thế nhưng hắn lại nói không quen biết ta.

Nói không quen biết ta lại có thể nhận ra ta là ai.

Ta cảm thấy hấn nhất định là đang đùa giỡn ta.

Ta nghiêm mặt hỏi: “Làm sao ngươi nhận ra ta?”

Người lùn ôm bắp đùi của ta, ánh mắt sáng long lanh: “Ta từ trước tới nay chưa từng gặp qua người nào đẹp trai hơn ngươi!”

Ta: “...”

Quả thực cả người sung sướng!

Người lùn bổ sung: “Ngươi so với dũng sĩ Claude còn đẹp trai hơn.”

Ta: “...”

Khấp chồn vui mừng!

Lần sau nhìn thấy dũng sĩ, ta có thể kiêu ngạo ưỡn ngực rồi.

Ta cho người lùn một ánh mắt tán thưởng.

Thân là bằng hữu của dũng sĩ.

Hấn là người đầu tiên nói ta đẹp trai hơn dũng sĩ!

Hết sức chính nghĩa!

Không chút nào chịu khuất phục dưới dâm uy của dũng sĩ!

Người lùn tiếp tục bổ sung: “Ta bị chôn nhiều ngày như thế, ngươi là người đầu tiên tới cứu ta.”

Ta: “...”

Người lùn: “Tâm linh của ngươi đẹp, so với dũng sĩ còn đẹp hơn, cho nên ngươi so với dũng sĩ còn đẹp trai hơn.”

Ta: “...”

Cũng không bao giờ có thể tiếp tục lấy việc giúp người làm niềm vui.

Người lùn am hiểu rèn đúc, trước khi ta chinh phục thế giới, những lần dũng sĩ đến đả Ma vương, tất cả vũ khí trong đội ngũ của hắn đều do người lùn rèn đúc.

Người lùn nói cho ta biết, lần này hắn bị vùi ở trong mặt đất là vì đào lấy một cái khoáng thạch.

Thế nhưng ở đời cũng không thể đoán trước được.

Động đào quá sâu, người lại quá thấp.

Bị người đi ngang qua hết sức hảo tâm đem động lấp lại.:))

Ta không khỏi nổi lòng tôn kính.

Có thể còn sống sau khi bị chôn ở trong động nhiều ngày như thế.

Cũng không dễ dàng a.

Dù sao người lùn cũng không phải là Ma vương, bọn họ vẫn cần ăn uống.

Người lùn nói tới chỗ này, từ đâu đó móc ra một khối khoáng thạch.

Vàng óng, sáng trưng.

Là kim khối.

Ta: “...”

Ta không khỏi thay hắn lau một giọt nước mắt chua xót.

Ta đây là lần đầu tiên thấy có người thân là tiểu bằng hữu của dũng sĩ lại phải đích thân đào hầm tìm kim khối.

Thỏ hào cũng không cần.

Công chúa mỗi ngày lấy tiểu kim châu ra đùa ta.

Tinh linh ta vẫn chưa gặp.

Mà ta thấy người lùn quả thật nghèo nhất.

... Nha, đừng sĩ không tính.

Phòng ở của đừng sĩ đến giờ vẫn còn là bóng ma trong lòng ta.

Thân là một Ma vương lấy việc giúp người làm niềm vui.

Tình cảm xông phá lý trí của ta.

Ta vừa lau nước mắt vừa mở bao quần áo nhỏ.

Bên trong có vàng óng, sáng lấp lánh Kim! Khố! Lớn!

Còn có Tiểu! Kim! Châu! vàng óng, tròn vo công chúa cho ta.

Người lùn khiếp sợ nhìn ta.

Một mặt bất khả tư nghị đoạt lấy bao quần áo của ta.

Mang theo tiếng cười đắc ý.

Quay người.

Chạy.

Ta: “...”

Ta: “...”

Ta: “...”

Ta! Vỡ! Vụn!

Dùng sĩ cùng đám tiểu bằng hữu của hắn là những tên đời này ta ghét nhất!

Người trả lại mấy thỏi vàng cho ta!

15. Chương 15

Edit: Dahlia

Beta: Dahlia

Người lùn là người đầu tiên ta thấy không biết xấu hổ là gì.

Đổi mặt ân nhân cứu mạng của hắn.

Mà hắn còn có thể nổi máu tham.

Đoạt bao quần áo nhỏ của ta, đoạt đại kim khối của ta, đoạt tiểu kim châu của ta.

Chạy hết sức nhanh chóng.

Chờ đến khi ta kịp phản ứng lại, đã không thấy tung ảnh của hắn.

Ta ngồi xổm ở ven đường, nghiêm túc suy nghĩ về cuộc đời của ta.

Ta sống mấy vạn năm, tuy rằng chuyện trước kia không nhớ rõ, nhưng ta dám cam đoan tuyệt đối chưa từng trải qua chuyện như vậy!

Bộ hạ nói không sai!

Nhân loại đều nham hiểm giả dối!

Người lùn cũng giống vậy!

Ta ngẩng đầu nhìn bầu trời dần tối xuống.

Sâu sắc thở dài một hơi.

Ta.

Quên.

Đường về hoàng cung rồi.

Nơi này là ngoại ô, bằng vào thị lực vô cùng tốt của ta, trong phạm vi ta có thể thấy đều không có một bóng người.

Ngay cả chỗ ngủ cũng tìm không được.

Có chút ưu thương nhàn nhạt a.

Ta đứng dậy vỗ vỗ bụi.

Chậm rãi đi về hướng khi nãy tên người lùn chạy đi.

Tuy ta không nhìn thấy bóng lưng của ta.

Nhưng ta dám cá nhìn rất ưu thương.

Vừa nghĩ tới ta bị người lùn cướp đi bao quần áo nhỏ, còn có mấy khối vàng bên trong bọc quần áo.

Liền muốn làm một bài thơ.

Đại kim khối

Ta / đại kim khối

Bộ hạ cho / đại kim khối

Lẳng lẳng chờ trong bao quần áo

Theo ta từ Ma vương thành đi đến nơi này

Chúng ta gặp dũng sĩ

Gặp thổ hào

Gặp công chúa

Còn gặp người lùn

Tà ác / người lùn

Đoạt đi rồi / ta / đại kim khối

Cùng với / công chúa cho / tiểu kim châu

Ta / hết sức / muốn lẳng lẳng

Không nên hỏi ta / lẳng lẳng là ai

Ta đem thơ sửa đi sửa lại.

Sửa đến tẩu hoả.

Ta cuối cùng tìm được một phòng ở sáng đèn.

Là một Ma vương lễ phép, ta vô cùng lễ phép tiến lên gõ cửa.

“Tùng tùng tùng.”

...

Tiếng gõ cửa quá có nhịp điệu.

Ta lại muốn làm thơ rồi!

“Đến đến, đừng gõ nữa.”

Trong phòng truyền ra âm thanh của chủ nhân, ta cảm thấy có chút quen tai nha.

Ta ngẩng đầu nhìn một cái, phát hiện phòng này cũng có chút thấp.

Ngay cả đại môn so với ta cũng không sai biệt lắm.

Còn không để ta kịp nghĩ, đại môn ở trước mặt ta chậm rãi mở ra.

Thân ảnh người lùn xuất hiện ở trước mặt ta.

Sắc mặt của ta và hắn đồng thời thay đổi.

Người lùn tay mắt lạnh lẽo muốn đóng cửa.

Ta theo bản năng của một Ma vương chinh phục thế giới lạnh lẽo chặn hắn lại.

Sau đó người lùn bị ta đập một trận.

Cảm giác thật sướng khoái a.

Phải biết trước đây chỉ có dũng sĩ cùng nhóm bằng hữu của hắn đánh ta.

Ta có cảm giác chớp mắt đã đem phần đánh của mấy người kia trả lại.

Hết sức thống khoái.

Người lùn nằm trên mặt đất nha nha nha ô ô khóc: “Ta không phải cố ý cướp kim khối của ngươi mà.”

Ta học thổ hào cười ha ha.

Người lùn nha nha nha ô ô khóc: “Ta chỉ muốn làm cho ngươi một pho tượng.”

Ta học thổ hào liền cười ha ha.

Người lùn lau nước mắt chỉ vào bàn làm việc của mình.

Mặt trên có một thành phẩm vẫn chưa hoàn thành.

Hết sức chói lọi.

Ta nhìn sang một cái đã bị chọc đui mắt.

Sau đó ta liền cho người lùn no đòn.

Tinh thần sáng khoái a.

Xuất phát từ bản năng Ma vương, ta liếc mắt một cái liền nhận ra đại kim khối của ta.

Nó lẳng lẳng nằm trên bàn làm việc của người lùn, đã có hình dáng khác, là một bức tượng người.

Xuất phát từ bản năng Ma vương, ta cảm thấy được hình dáng người kia tuyệt đối không phải ta.

Bởi vì hấn không có sừng.

Thân là Ma vương sao có thể không có sừng!

Nghĩ như thế ta liền quay sang đánh người lùn no đòn.

Người lùn gào khóc: “Người vốn không có sừng a!”

Ta: “...”

Ta... Ta quên mất ta đang nguy trang!

Đánh lầm rồi!

Đánh lầm rồi thì đánh lầm rồi!

Ngược lại người lùn cũng không thể đánh trả!

Cuối cùng ta cũng cảm nhận được tâm tình khi dùng sĩ đánh ta, thật rất sáng khoái!

Ta liếc mắt nhìn người lùn.

Âm thầm quyết định sau này đánh hắn nhiều chút.

Người lùn: “...”

Người lùn gào khóc: “Người bị bệnh xà tinh a!” (bệnh xà tinh = bệnh thần kinh, đây là ngôn ngữ mạng bên Trung áy)

cker5R

16. Chương 16

Edit: Dahlia

Beta: Dahlia

Để trả thù tên người lùn dám cướp bao quần áo của ta, ta vô cùng quyết đoán cướp giường của hắn.

Vô cùng quyết đoán ở trong phòng hắn.

Vô cùng quyết đoán đá hắn ra ngoài.

Hết sức có khí thế Ma vương.

Người lùn gào gào gào gào đập cửa: “Người cho ta vào! Người cho ta vào!”

Ta nằm ở trên giường bùng nổ tai nghe một lúc.

Không thể không nói, giọng người lùn thực sự quá lớn.

Đặc biệt là nửa đêm canh ba.

Đặc biệt sồn tóc gáy.

Ta cổ vũ lòng can đảm của mình.

Cuối cùng vẫn cho hấn vào.

Người lùn vừa vào cửa, còn không đợi ta kịp nói gì đã ưỡn khuất nhìn ta.

Ta bị hấn nhìn đến nội thương đều tái phát.

Buồn bực ỏi ra một ngụm huyết.

Người lùn vô cùng ưỡn khuất chui đến bàn làm việc, từ nơi nào đó lấy ra một tấm thảm, rút tay rút chân đi ngủ, trước khi ngủ hấn còn vô cùng ưỡn khuất nhìn ta một cái.

Ta đã hiểu cảm giác cái gì gọi là tội ác tà trời.

Thế nhưng ta là một Ma vương.

Mặc kệ từ phương diện gì, Ma vương giống nhau đều là nhân vật phản diện.

Nghĩ như thế, tội ác trong lòng ta liền biến mất.

Còn hết sức muốn viết một bài thơ.

Ta ngẩng đầu, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ.

Vô số linh cảm bắn ra.

Cảm giác một hơi có thể viết mười bài thơ.

Sau đó tiếng ngáy của người lùn vang vọng khắp phòng.

Linh cảm của ta bị hấn dọa bay đi hết rồi.

Ta hết sức bất mãn liếc mắt nhìn người lùn.

Cảm giác mình quả thực có thể viết một bài thơ diễn tả tiếng ngáy của hấn có bao nhiêu vang dội.

Người lùn chính là người lùn, da dày thịt béo.

Mặc kệ ta đánh hấn như thế nào, bây giờ đều đã khôi phục.

Nhất định không phải do giá trị vũ lực của ta quá thấp!

Ta nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn bỏ qua ý nghĩ lại đánh hấn một trận, bưng lỗ tai gian nan ngủ thiếp đi.

Ngày thứ hai, lúc ta tỉnh lại, đã không thấy bóng dáng người lùn.

Bức tượng vàng vẫn đặt trên bàn làm việc của hấn, hơn nữa đã hoàn thành.

Ta bằng vào thị lực vô cùng tốt của Ma vương nghiên cứu một chút.

Cảm giác rất giống bản thể suất khí của ta.

Thậm chí ngay cả trên đầu cũng có hai cái sừng.

Ta: “...”

Người lùn không phải nói không biết Soái Ma vương là ai à!

Vậy tại sao hấn lại biết bản thể của ta ra sao!

Quả nhiên ngày hôm qua cần phải đánh hấn nhiều hơn!

Ta suy nghĩ một chút, ở bên cạnh tìm thấy bao quần áo nhỏ của ta.

Đại kim khối bên trong đã biến mất, toàn bộ đều biến thành tượng người của ta, chỉ còn dư lại một ít tiểu kim châu.

Sau đó ta không chút khách khí cầm lấy bức tượng nhét vào bao quần áo của ta.

Cầm lấy bao quần áo rời đi.

Người lùn quả nhiên là một chủng tộc vô cùng thần kỳ.

Sau khi ta cứu hần, vừa đoạt bao quần áo của ta, vừa tạc tượng cho ta.

Tuy rằng nguyên liệu lại là đại kim khối của ta.

Ta một mặt nghiêm túc xem nhẹ phần cảm giác tội ác trong lòng kia.

Đại kim khối vốn là của ta!

Ta đem bức tượng lấy đi cũng không có chút nào quá phận!

Cái này gọi là vật quy nguyên chủ!

...

.....

Ta mang theo bọc quần áo yên lặng trở lại.

Yên lặng đem bức tượng đặt lại trên bàn làm việc của người lùn.

Yên lặng cầm bao quần áo lần nữa rời đi.

Ta quả nhiên là một Ma vương vô cùng lương thiện, giàu lòng thông cảm mà!

Ngẫm lại đều thấy tự cảm động đến chảy nước mắt.

Trở về ta phải kêu bộ hạ làm một tấm biểu ngữ!

Treo ở nơi rõ ràng nhất.

Mặc kệ ai tới, ở đâu cũng đều nhìn thấy.

Quả thực là Ma vương thiện lương nhất thế giới!

—— tuy rằng trên thế giới chỉ có ta là Ma vương..

Rất đáng giá viết cho mình một bài thơ.

Ta đây quá cảm động nên không cẩn thận đi lầm đường.

—— tuy rằng ta vốn không có chỗ nào cần đến.

Khi ta tỉnh táo lại, ta đã đứng ở trong một rừng cây xanh um tươi tốt.

Phía trước là cây.

Phía sau là cây.

Bên trái là cây.

Bên phải là cây.

Ngay cả đường đi ta cũng không tìm thấy...

Ta, cảm thấy có chút ưu thương nhàn nhạt.

Mắt ta có khả năng nhìn thấy khắp nơi đều là cây, thậm chí ngay phía trước còn có một cây đại thụ lớn.

Còn có thể phát sáng.

Vừa nhìn liền biết không tầm thường.

Khiến ta hết sức muốn đào lấy trồng trong Ma vương thành.

Một âm thanh từ trên ngọn cây truyền xuống.

“Du khách phương xa a, người cảm thấy được trên thế gian này ai lớn lên đẹp mắt nhất?”

17. Chương 17

Edit: Dahlia

Beta: Dahlia

“Du khách phương xa a, người cảm thấy được trên thế gian này, ai lớn lên đẹp mắt nhất?”

Ta cảm thấy âm thanh này hết sức quen tai.

Thế nhưng không chờ ta nghĩ ra được là ai, cái thanh âm kia lại hỏi một lần nữa.

Ta không chút nghĩ ngợi trả lời: “Soái Ma vương lớn lên đẹp mắt nhất.”

“ ... ”

“ ... ”

Cái âm thanh kia trầm mặc một hồi, lại từ trên ngọn cây truyền xuống.

“Du khách phương xa a, người cảm thấy được trên thế gian này, tinh linh nào lớn lên đẹp mắt nhất?”

“ ... ”

Ta ở trong lòng đem âm thanh này quật ngã vô số lần.

Bởi vì ta chỉ gặp qua một tên tinh linh.

Vẫn là bằng hữu của dũng sĩ.

Mỗi lần ta nói hắn lớn lên không đẹp bằng ta, hắn sẽ nóng nảy đánh ta no đòn.

Dũng sĩ muốn kéo đều kéo không được.

Cường bạo đến MAX cấp ngay cả bộ hạ của ta đều kéo không được!

Thế nhưng hiện tại tên tinh linh bằng hữu của dũng sĩ không ở.

Cho nên ta quyết đoán nói: “Mặc kệ là tên tinh linh nào cũng đều không đẹp bằng ta!”

“ ... ”

“ ... ”

Cái âm thanh kia trầm mặc một chút.

Từ trên cây nhảy xuống.

Đè ta đập một trận.

Ta: “...”

Ta quả thực không thể được!

Tại sao ta đi đến chỗ nào cũng đều gặp phải bằng hữu của dũng sĩ!

Tinh linh đè lên ta uy hiếp nói: “Ngươi nói! Ai lớn lên đẹp mắt nhất!”

So sánh một chút chênh lệch giá trị vũ lực giữa chúng ta, ta vô cùng không có khí thái Ma vương thỏa hiệp: “Ngươi, dung mạo ngươi đẹp mắt nhất.”

Tinh linh buông ta ra, thay đổi khí chất hung hãn lúc trước, lui lại mấy bước, dựa vào thân cây sâu sắc thở dài một hơi.

Sau đó hần nâng mặt của mình lên, một mặt say mê nói.

“Ta biết, ta liền biết, ta là tinh linh đẹp nhất trên thế gian này.”

Ngữ khí có bao nhiêu ưu sầu a.

Quả thực hết sức không biết xấu hổ.

Tinh linh từ trong ngực móc ra một cái gương, sửa lại tóc bị gió thổi loạn bởi vì từ trên cây nhảy xuống.

Hần sầm soi nhìn vào gương, hết sức hài lòng gật gật đầu.

Biểu tình quen thuộc khiến ta rất kích động muốn viết cho hần một bài thơ.

Tinh linh đem gương thả trở lại, hắng giọng một cái, rất phù hợp với suy nghĩ trong lòng ta, làm một bài thơ.

Gửi (tên tinh linh ta không muốn viết)

...

...

(nội dung thơ ta không muốn viết)

...

...

Nội dung là than thở về sắc đẹp của mình.

Cảnh tượng nhìn hết sức quen mắt.

Hết sức không biết xấu hổ.

Ta ngồi chồm hổm ở một bên, nghe hắc lại làm một bài thơ cho chính mình.

Nội dung tất cả đều là than thở về sắc đẹp của hắc.

Hơn nữa còn không hề trùng lặp.

Là một thi nhân gà mờ, ta nổi lòng tôn kính a.

Thật phí lời a.

Ta ngáp một cái.

Thời điểm ta sắp ngủ gật, tinh linh cuối cùng đành chỉ thi hứng quá độ của hắc.

Ta cảm thấy được hắc đã hết từ.

Nếu không thì hẳn đã làm thơ đến khi trời tối.

Sau đó tinh linh hỏi ta: “Soái Ma vương, người đến đây làm gì?”

Nội tâm ta hoảng sợ vì vì vì vì vì vì tại sao hẳn lại nhận ra ta?!

Sau đó ta nghiêm mặt nghĩ chuyện này đã xảy ra nhiều lần, cũng không có gì đáng kinh ngạc.

Ta thành thật nói: “Ta lạc đường.”

Tinh linh hoài nghi quét mắt nhìn ta từ trên xuống dưới.

Sau đó quyết đoán nâng mặt mình lên, một mặt say mê nói: “Ta biết, ta liền biết, người là vì khuôn mặt xinh đẹp của ta mà tới.”

Ta: “...”

Ta muốn xé nát khuôn mặt hẳn.

18. Chương 18

Edit: Dahlia

Beta: Dahlia

Ở trên đại lục lưu truyền, tinh linh là một chủng tộc có bề ngoài đẹp đẽ nhưng vô cùng cao quý lãnh diễm.

Dũng sĩ có một bằng hữu là tinh linh.

Ta một chút cũng không nhìn thấy hẳn có chỗ nào cao quý lãnh diễm.

Nghĩ đến thổ hào.

Nghĩ đến công chúa.

Nghĩ đến người lùn.

Lại nghĩ đến tên tinh linh trước mặt.

Đột nhiên ta cảm thấy kính nể dũng sĩ.

Có nhiều bằng hữu không được bình thường như thế.

Dũng sĩ nhất định rất đau đầu.

Tinh linh tự cảm thấy sắc đẹp của mình một lúc, cuối cùng mới nhớ tới sự tồn tại của ta.

Hắn há miệng, muốn nói gì đó.

Vì phòng ngựa đề tài lại xoay quanh tướng mạo của hắn.

Ta vội vàng cướp lời: “Làm sao mới có thể đi ra ngoài?”

“Vào lúc này thông đạo đi ra ngoài đã bị đóng cửa.” Tinh linh một mặt nghiêm túc nói: “Người chỉ có thể ở nơi này cả đêm.”

Biểu tình hết sức nghiêm túc.

Khiến ta cũng nhận không được nghiêm túc lên.

Hết sức nghiêm túc.

Ta cầm theo bao quần áo nhỏ đi theo tinh linh đến đỉnh đại thụ kia.

Bởi vì bọn họ ở bên trong.

Phòng ở cũng ở trên cây.

Hết sức gần gũi với thiên nhiên.

Ta theo tinh linh đến thụ ốc của hắn.

Tinh linh trái phải trước sau quan sát nhà hấn.

Hấn cúi đầu nghiêm túc suy nghĩ một chút.

Sau đó vô cùng tàn nhẫn ném ta ra ngoài.

Đồng thời nói: “Người ở bên ngoài ngủ đi.”

Hết sức hung tàn.

Khiến ta đặc biệt muốn viết một bài thơ cho dũng sĩ.

Ta ôm bao quần áo nhỏ đứng trước cửa nhà tinh linh.

Ta đang đứng cách mặt đất mấy trăm mét.

Ngẩng đầu nhìn hoàn cảnh vô cùng nguyên sinh bốn phía.

Hết sức muốn làm thơ.

Tinh linh trong phòng háng giọng một cái.

Gửi Soái Ma vương

Ta có một bằng hữu

Gọi là Claude

Hấn là một dũng sĩ

Còn rất đẹp trai

Nhưng so với ta / thì kém xa lắm

Hấn có một kẻ thù

Gọi Soái Ma vương

Lớn lên cũng không soái

Tên lại là Soái

Nhưng so với ta / thì kém rất xa

...

(phía dưới ta không muốn viết)

Ta: “...”

Ta cảm giác có một luồng kích động từ dưới lên trên, xông thẳng lên đầu của ta.

Nó xông phá lý trí của ta, khiến ta không kịp nghĩ gì đã trực tiếp lên tiếng.

Cảm giác kích động này tên là, thi hứng quá độ.

Gửi (tên tinh linh ta không muốn viết)

Tinh linh (không muốn viết tên)

Đến từ rừng rậm

Tóc vàng mắt xanh biếc

Vô cùng đẹp đẽ

Nhưng so với ta / thì kém xa lắm

...

(nội dung còn lại ta không muốn viết)

Một bài thơ làm xong, ta cảm giác tế bào văn nghệ của mình rất lớn a.

Còn không đợi ta kịp thở, cửa nhà tinh linh ba một tiếng, mở ra.

Đập vào mắt là tinh linh đang nóng nẩy.

Ta hồi tưởng lại bài thơ vừa nãy.

Hình như có nói đến chuyện tinh linh không đẹp bằng ta a.

Sau đó không nghi ngờ chút nào bị đập một trận.

Ngay cả chỗ ngủ trước nhà tinh linh cũng bị tước lại.

Ta nhìn chung quanh một chút.

Không thể không nói tinh linh quá ít.

Động tĩnh lớn như thế mà một tinh linh cũng không xuất hiện.

Hoàn hảo bộ dáng bị đánh của ta không bị người khác nhìn thấy!

Nếu không sẽ rất tổn hại hình tượng Ma vương!

Ta khoác bao quần áo nhỏ, vô cùng gian nan từ thụ ốc bò đi.

Sau đó dựa vào hiểu biết của ta đối với tinh linh, vô cùng gian nan tìm được nơi ở của tinh linh vương.

Tinh linh vương lại bị ta gọi thành tinh linh nữ vương.

Bởi vì chỉ nhìn mặt hấn (nàng).

Ta cũng không phân rõ hấn (nàng) là nam tinh linh hay là nữ tinh linh.

Tinh linh vương vô cùng hiền hòa tiếp đãi ta.

Sau đó chúng ta vô cùng hữu hảo giao lưu với nhau.

Sau đó hẳn cho ta ngủ dưới phía đất trống dưới thụ ốc của tinh linh bằng hữu dũng sĩ.

Hết sức không hiền lành.

Hết sức không hữu hảo.

Quả thực then với khuôn mặt dễ nhìn của tinh linh mà!

19. Chương 19

Edit: Dahlia

Beta: Dahlia

Tinh linh là một chủng tộc thần kỳ.

Ở trên đại lục lưu truyền, bọn họ là những nhân vật cao quý lãnh diễm cấp bậc nam thần nữ thần, thường thường ở thời điểm vai chính gặp nguy hiểm sẽ xuất hiện giúp đỡ, cho nên độ hảo cảm của nhân loại đối với bọn họ vui vui tăng lên.

Trong miệng đám bộ hạ ở Ma vương thành của ta, bọn họ cùng ta trời sinh khí tràng bất hòa, gặp phải tinh linh bước thứ nhất, chính là quay người đào tẩu, chạy càng xa càng tốt, đám bộ hạ của ta đã nói như thế.

Thế nhưng mấy vạn năm trong cuộc đời ta chưa từng gặp qua tinh linh.

Nha, ngoại trừ tên tinh linh là bằng hữu của dũng sĩ kia.

Ta chưa từng gặp qua tinh linh nào khác ngoài hắn.

Nhờ cảm giác về phương hướng thần kỳ của ta, ta lần đầu tiên gặp được tinh linh khác ngoài tên bằng hữu của dũng sĩ.

Ngày thứ nhất sinh hoạt cùng với tinh linh.

Ta sâu sắc cảm nhận được những lời đồn trên đại lục đều không đáng tin.

Hết sức muốn chạy về thăng chức tăng lương cho các bộ hạ của ta.

Tinh linh (nữ) vương mang theo nụ cười vô cùng hiền lành, vô cùng hữu hảo cùng ta nói: “A nha du khách đường xa mà đến nhất định chịu không ít vất vả. Cái gì người muốn đi ra ngoài! Không được a đường thông ra bên ngoài mấy ngày nữa mới mở ra, ta tính tính không bằng người cứ ở lại nơi này đi, chúng ta có rất nhiều thú ốc trống tùy người ở bao lâu cũng được.”

Ta một mặt khiêm tốn nhún nhường nói: “Không được không được, ta sao có thể làm phiền mọi người, ta ở bên ngoài ngủ hai ngày là được rồi, ta da dày thịt béo hoàn toàn không có vấn đề.”

Tinh linh (nữ) vương vẻ mặt đau lòng phản bác: “Tộc tinh linh chúng tôi không thể thất lễ với khách quý như vậy, truyền ra ngoài tinh linh chúng tôi làm sao có thể gả ra ngoài, làm sao cưới vợ.”

Ta đơ mặt nghĩ thầm tại sao các tinh linh lại *tiếp đất khí* (có nghĩa là muốn tiếp xúc với cuộc sống bình thường của dân chúng, cùng người dân hòa mình, phản ánh nguyện vọng bình dị của dân chúng ở tầng lớp dưới chót xã hội - <http://vn-sharing.net/>) như vậy, còn muốn lập gia đình cưới vợ, không phải bọn họ nên nội bộ sinh ra càng nhiều mỹ nữ tinh linh sau đó lại tiếp tục nội bộ sinh trưởng à.

Ta hết sức xin lỗi nói: “A nếu nói như vậy ta sẽ không khách khí gây chút phiền toái cho mọi người. Thật sự xin lỗi a, sau này quay về ta sẽ bảo nhóm bộ hạ gửi quà xin lỗi cũng như là chút tâm ý của ta, mong mọi người nhận lấy nha.”

Hết sức khách sáo.

Hết sức hữu hảo.

Còn tiếp tục như vậy, từ đây tinh tinh tộc cùng Ma vương có thể có tình hữu nghị sâu sắc đó!

Nói không chừng mấy bộ hạ của ta còn có thể cưới tinh linh đó.

Ngâm lại thật hết sức cảm động.

Tinh linh (nữ) vương cười híp mắt nói tinh linh tộc chúng ta dù bất cứ nơi nào cũng đều hoà ái tiếp đón các du khách từ đại lục khác đến.

Hắn (nàng) chuyển đề tài, lại hỏi ta: “Ai nha du khách người tới từ đâu a, năm nay bao nhiêu tuổi a, trong nhà có mấy người a, có tính lấy vợ không a, người xem tinh linh chúng ta thế nào?”

Hết sức tiếp đất khí.

Ta liếc mắt nhìn mặt các tinh linh.

Đau lòng cự tuyệt.

Ta ôm ngực hồi đáp từng vấn đề một: “Ta đến từ Ma vương thành a, năm nay khoảng mấy vạn tuổi ta cũng không nhớ rõ, người trong nhà rất nhiều ta cũng đếm không hết a, nhưng bọn hân không cho ta cưới tinh linh ta cũng hảo đau lòng hảo đau lòng a.”

Tinh linh (nữ) vương biến sắc nghiêm túc hỏi lại một lần: “Người tới từ nơi nào?”

Ta lại lập lại một lần: “Ma vương thành.”

Tinh linh (nữ) vương hồ nghi liếc mắt nhìn ta một cái, chần chờ hỏi: “Người... Người là Soái Ma vương?”

Ta nghĩ, ai nha sao lại bị nhận ra rồi, hồi đáp: “Đúng a.”

...

Sự tình sau đó ta không muốn nói tới.

Quả thực ngẫm lại mà ưu thương.

Tinh linh (nữ) vương mặt tối sầm cười híp mắt nói: “Ai nha thực sự không khéo, chúng ta nơi này vừa vặn không có thụ ốc trống, nếu không người đi đến phía dưới thụ ốc của (tên tinh linh ta không muốn viết) nằm dưới đất đi.”

Ta: “...”

Tinh Linh (nữ) vương cười híp mắt nói: “Du khách phương xa a, người tới thật trùng hợp, chúng ta vừa vặn cần đem tất cả thụ ốc tổng vệ sinh một lần, các tinh linh cũng không am hiểu chuyện này, nghe nói người bên ngoài rất tốt bụng nhất định sẽ giúp chúng ta đi.”

Ta: “...” Cũng không...

Nhưng mà còn không đợi ta từ chối, tinh linh (nữ) vương không nói lời nào đem ta đẩy ra thụ ốc đồng thời khách sáo: “Khách nhân người quả nhiên rất hiền lành, người nếu đã không ngại như vậy thì tất cả nhiệm vụ lau dọn thụ ốc đều giao cho người đi!”

Ta: “...” Không...

Tinh linh (nữ) vương vẻ mặt khiếp sợ nhìn ta kinh ngạc nói: “Cái gì ngươi không cần thù lao, không không không, sao chúng ta có thể không biết ngược ngùng như vậy chứ, dù sao ngươi cũng là khách nhân của chúng ta. Cái gì ngươi chỉ cần ở lại đây chứ không cần thù lao? Được rồi nếu ngươi đã nói như thế vậy chúng ta cũng chỉ có thể mặt dày đáp ứng, có gì cần giúp thì cứ việc hỏi không cần khách khí a!”

Ta: “...” Ta... Ta cái gì cũng chưa nói...

Ta còn chưa kịp phản ứng, tinh linh (nữ) vương trực tiếp quyết định hành trình hai ngày sau của ta.

Ta nhắc theo thùng đựng nước từ một thụ ốc đi ra, nghĩ thế nào cũng không hiểu tại sao sự tình lại phát triển như vậy.

Mỗi khi ta không nghĩ ra, vừa ngẩng đầu là có thể nhìn thấy một loạt tinh linh, sẽ chờ ta dừng lại, sau đó thật quang minh chính đại nhào tới đem ta đánh một trận.

Hết sức hung tàn.

Hết sức không hữu hảo.

Cảm giác hình tượng các tinh linh đã biến thành đại địa chủ ức hiếp người khác.

Mà ta là bản dân bị lấn ép.

Ta nhớ lại một chút.

Hình như thái độ của tinh linh (vương) thay đổi kể từ khi biết được thân phận của ta.

Ta thở dài một hơi.

Nhân sinh, lần đầu tiên, ta cảm nhận được.

Ta, thật ra là một nhân vật phản diện.

20. Chương 20

Edit: Dahlia

Beta: Dahlia

Sinh hoạt của ta mấy ngày nay chỉ có thể dùng bốn chữ vô cùng thâm để hình dung.

Giống như trước đây ta đã làm chuyện gì ác độc với tộc tinh linh vậy.

Hết sức không khoa học.

Trong hai ngày qua ta đã tưởng tượng vô số chuyện.

Có khi nào ta có một huynh đệ sinh đôi giống y như đúc, thời điểm ta ra đời đã bị chia cắt với ta.

Sau đó dưới tình huống mà ta không biết, cũng làm Ma vương, còn có một cái tên giống ta như đúc.

Dưới tình huống ta không biết, gây ra vô số tội ác tày trời.

Ngẫm lại cũng cảm thấy bi thương đến rơi lệ mà.

Theo những phiên bản truyền lưu trên đại lục.

Kết cục nhất định phải là chúng ta đứng trên đỉnh Ma vương thành quyết đấu sinh tử một hồi, chính là cái loại người không chết thì ta chết.

Cuối cùng huynh đệ của ta Soái Ma vương __ phó bản nằm ở trong ngực của ta.

Ta chảy nước mắt ngửa mặt lên trời thét dài Thần Quang Minh a tại sao ngài lại không công bằng như thế.

Soái Ma vương __ phó bản khụ khụ ho khan vừa ho ra máu vừa nở nụ cười nói chỉ cần người hảo thì ta đã an tâm rồi.

Ta chảy nước mắt lắc đầu nói ta không cần, ta muốn người sống sót.

Sau đó Soái Ma vương __ phó bản cười ha ha, còn muốn nói cái gì nữa nhưng đã ngỏm trong lòng ngực ta.

Hết sức mua nước mắt.

Hết sức cảm động.

Ta quả thực có thể từ thi nhân đổi nghề trở thành một tác giả.

Sau đó vang danh khắp đại lục, một năm thu về ngàn vạn kim tệ.

Ngẫm lại thật kích động.

Trải qua hai ngày ở tinh linh tộc tối tăm không thấy ánh mặt trời, ta cuối cùng chờ được thông đạo ra ngoại giới mở ra.

Ta cơ hồ chạy như bay xông ra bên ngoài.

Ta một đường chạy vội ra khỏi rừng rậm, không khí bên ngoài không có trong lành như trong rừng rậm, ta cảm giác mình như sống lại.

Tên tinh linh bằng hữu của dũng sĩ chậm rãi đi theo phía sau ta đi ra.

Ta kinh hãi: “Người người người người người người người sao lại ở đây?!”

Tinh linh cầm gương soi, thuận tiện trả lời vấn đề của ta: “Ta đi tìm Claude.”

Ta kinh hãi: “Người người người người người người người tìm hắn làm gì?!”

Tinh linh thuận miệng trả lời vấn đề của ta: “Người hỏi hắn.”

Ta giận dữ ở trong lòng không ngừng chà đạp hắn.

Sau đó quay người lại liền thấy dũng sĩ Claude.

Ta cảm giác cả người không khoẻ a.

Dũng sĩ đang cầm cây kiếm to của hắn, cười híp mắt nhìn ta.

Bên cạnh còn có thổ hào.

Có công chúa.

Ta còn thấy người lùn đang núp sau người họ.

Tinh linh đem gương bỏ vào trong ngực, chậm rì rì đi tới.

Đứng ở bên tiểu đội dũng sĩ.

Ta lạnh gáy, hận không thể lập tức chạy về lãnh địa tinh linh tộc.

Coi như tinh linh (nữ) vương mỗi ngày bắt ta quét tước thụ ốc ta cũng chịu.

Bởi vì cảnh tượng này thật sự nhìn quá quen mắt.

Lúc trước khi ta chinh phục thế giới, cảnh tượng đổi thành ở Ma vương thành, tiểu đội dũng sĩ chính là như thế đến đây Ma vương!

Vào lúc ấy bên cạnh ta còn có bộ hạ!

Hiện tại ta cái gì cũng đều không có!

Tứ cố vô thân!

Ta đánh không lại bọn hắc a! QAQ

Ta bắt đầu trình trọng suy nghĩ có khi nào ta có một huynh đệ sinh đôi vẫn ẩn núp ở bên cạnh ta không để ta phát hiện, thời điểm ta gặp nguy hiểm sẽ xuất hiện cứu mạng.

Nói không chừng hắc còn nguyện ý thay ta đánh đám người trước mặt đó.

Dũng sĩ cười híp mắt mở miệng: “Soái Ma vương.”

Trong nháy mắt ta lạnh gáy.

Vì phương thức chào hỏi nhìn hết sức quen mắt!

Dựa theo thường ngày!

Ta còn chưa nói gì bọn họ liền muốn đánh tới!

Ta lui về sau một bước.

Như gặp đại địch nói.

“Các người muốn làm gì!”

Dũng sĩ nói: “Ta...”

Hắn vẫn chưa nói hết.

Phương xa truyền đến một trận rung động dữ dội, mang theo cát vàng tung bay, ngay cả mặt đất cũng bắt đầu chấn động.

Ta kinh hãi, cùng tiểu đội dũng sĩ nhìn sang.

“Đại đại đại đại đại đại đại vương ——” bộ hạ dẫn đầu (tên bộ hạ ta không muốn viết) vừa vẫy vẫy cái khăn lụa vừa chạy về phía ta.

Phía sau là một chuỗi lớn đại quân bộ hạ của ta.

Xa xôi không nhìn thấy đầu.

Ta nhất thời an tâm, cảm giác mình tìm được chỗ dựa rồi.

Ngay cả tiểu đội dũng sĩ hiện tại đến đánh ta ta cũng không sợ.

Bởi vì bộ hạ của ta đã xuất hiện.

Mà dũng sĩ đánh không lại bọn hắn.

“Đại đại đại đại đại đại đại vương ——” hàng ngàn, hàng vạn bộ hạ vẫy khăn lụa chạy về phía ta.

Nói thật khung cảnh này khiến ta có chút nhịn không được muốn bỏ chạy.

Thế nhưng ngẫm lại tiểu đội dũng sĩ phía sau.

Ta kịp ghìem chân lại.

“(tên bộ hạ ta không muốn viết) —— ”

Tôi đứng lúc như thế!

Hết sức xứng đáng thăng chức tăng lương!

Bộ hạ từng tên chạy tới bên cạnh ta mới dừng lại.

Hắn móc ra khăn tay xoa xoa nước mắt nơi khóe mắt.

Hết sức cảm động nói: “Đại vương ta cuối cùng cũng tìm được ngài rồi!”

Ta hết sức cảm động: “Ân ân ân ân.”

Bộ hạ từng tên biểu tình như sắp khóc.

“Anh anh anh anh anh anh đại vương ta có lỗi với ngài ta quên chuẩn bị cho hành lý cho ngài, ngay cả tiền cũng không chuẩn bị, bộ hạ ta thật tệ mà anh anh anh anh anh...”

Ta: “...”

Ta nghĩ tới một vấn đề hết sức nghiêm trọng.

Nếu bộ hạ không có chuẩn bị tiền cho ta.

Vậy mấy thỏi vàng của ta do ai thả vào?

Ta nghiêm túc quan sát biểu tình của bộ hạ.

Không giống như đang nói dối.

Ta không nhận được nổi lòng tôn kính đối với bản thân.

Pháp thuật của ta dĩ nhiên đã cao siêu đến mức có thể tiện tay biến ra vàng!

Quả thực quá cảm động mà!

Bộ hạ xoa xoa nước mắt, nhìn ta muốn nói gì đó, sau đó hẳn liền chú ý tới tiểu đội dũng sĩ bên cạnh ta.

Bộ hạ nhất dẫn dắt đám bộ hạ kia nhảy tới trước mặt ta.

“Dũng sĩ Claude! Người muốn làm gì đại vương của chúng ta!”

Dũng sĩ: “...”

Thổ hào: “...”

Công chúa: “...”

Người lùn: “...”

Tinh linh: “...”

Bộ hạ biến sắc mặt, nhìn ta kinh hãi nói.

“Đại vương, lẽ nào dũng sĩ chính là lão bà à à à à ngài muốn tìm sao?!”

Không chỉ bộ hạ nhất.

Ta cũng bị dọa sợ ngây người.

Ta liếc mắt nhìn dũng sĩ.

Lại liếc nhìn đội viên phía sau hẳn.

Mồ hôi lạnh toát ra ngoài.

Ta vội vàng xua tay phủ nhận: “Đùa gì thế cưới dũng sĩ làm vợ ta sẽ bị đánh chết a a a a!”

Bộ hạ nhất ánh mắt hồ nghi đảo qua dũng sĩ, lại trở về trên người ta.

Ta ho khan một chút, nghĩ tới mặt mũi Ma vương, liền sửa lời: “Đùa gì thế ta mới nhìn không lọt dũng sĩ!”

Bộ hạ nhất ánh mắt nhất thời an tâm.

Ta cảm giác những cái liếc mắt sắc như dao từ phía dũng sĩ quăng về phía ta, mồ hôi lạnh liền tuôn ra.

Bộ hạ vội kéo tay của ta tận tình nói: “Đại vương ngài hãy nghe ta nói dũng sĩ ngàn vạn không thể cười a!”

Ta: “...”

Ta: “Tại sao?”

Bộ hạ nhất dừng một chút, liền vội kéo tay của ta tận tình nói: ” Thời điểm trước đây khi dũng sĩ đến Ma vương thành, mỗi ngày đều muốn đi đùa giỡn con chó Đại Hắc ở trước cửa Ma vương thành a!”

Ta: “!!!”

Bộ hạ nhất lau nước mắt: “Đại vương ngài không phải luôn muốn biết tại sao Đại Hắc không tìm được vợ sao, cũng bởi vì dũng sĩ đã phá hủy sự trong sạch của nó a! Hiện tại Ma vương thành từ trên xuống dưới mấy trăm con chó mặc kệ chủng loại gì, tuổi tác gì gặp phải Đại Hắc đều phải đi đường vòng cách xa ba thước a!”

Ta: “!!!!”

Ta giận dữ cảm tức liếc dũng sĩ: “Cầm thú!”

Dũng sĩ: “...”

Thổ hào: “...”

Công chúa: “...”

Người lùn: “...”

Tinh linh: “...”

Dấu ngoặc.

Dũng sĩ nghĩ thầm: Ta thực sự là ngày chó...

Không không không không ta mới sẽ không (tất ——) chó!

(tên bộ hạ ta không muốn nghĩ) mới phá huỷ sự trong sạch của ta a! Ai sẽ đổi một con chó có hứng thú a!
Đại Hắc là ai ta cũng không nhận ra a!

Hất bàn! ()

Dấu ngoặc.

Dũng sĩ gian nan mở miệng: “Ta không...”

Bộ hạ nhất giận dữ đánh gãy lời hắn: “Người không cái gì! Người không muốn đổi Đại Hắc phụ trách à!”

Dũng sĩ: “...”

Ta núp ở phía sau bộ hạ nhất, giận dữ cắn tức tròng hắn: “Cầm thú!”

Dũng sĩ: “...”

Dấu ngoặc.

Dũng sĩ nghĩ thầm: Nội tâm của ta cơ hồ hỏng mất rồi...

Dấu ngoặc.

Bộ hạ lôi kéo tay của ta đứng ra sau.

“Dũng sĩ Claude! Vừa này người muốn làm gì đại vương của chúng ta!”

Dũng sĩ lau mặt một cái, liền khôi phục biểu tình cười híp mắt lúc trước.

“Soái Ma vương, ta tới mời người gia nhập đội ngũ của ta, chúng ta cùng nhau bắt đầu mạo hiểm đi.”

Ta: “...”

Ta dùng sức đánh bộ hạ bên cạnh một cái.

Hắn nghi hoặc nhìn ta.

Bộ hạ không chút nào cảm thấy đau!

Quả nhiên là ảo giác!

Bộ hạ bên cạnh đánh ta lại một cái.

Sau đó sốt sắng hỏi ta: “Đại vương ngài có đau hay không?”

Ta: “...”

Ta: “QAQ Đau muốn khóc...”

Vừa nãy đánh ta là tên bộ hạ nào!

Người đi ra thử xem ta có đánh chết người hay không!

Ta dùng sức như vậy tại sao dám giả vờ không đau!

Bộ hạ từng tên khấn trương nhìn dũng sĩ: “Người muốn làm gì đại vương chúng ta a!”

Dũng sĩ cười híp mắt hồi đáp: “Chỉ là muốn cùng nhau mạo hiểm mà thôi.”

Không chỉ bộ hạ nhất, ngay cả ta cũng không tin.

Bởi vì hắn là dũng sĩ, mà ta là Ma vương.

Trên người chúng ta còn có một trạng thái kẻ thù.

Người đã gặp qua kẻ thù nhà ai sẽ nắm tay nhau hài hòa hữu ái đi mạo hiểm chưa!

Ta và hàng ngàn, hàng vạn bộ hạ của ta hoài nghi nhìn dũng sĩ từ trên xuống dưới.

Bộ hạ của ta cuối cùng kết luận một cái.

Hắn len lén tiến đến bên tai của ta, nhỏ giọng nói: “Đại vương ngài xem đầu óc dũng sĩ có phải không bình thường hay không?”

Ta nhìn về phía dũng sĩ, ánh mắt tràn đầy đồng tình.

Tràn đầy đồng tình.

Dũng sĩ: “...”

Dũng sĩ chậm rãi nói: “Nghe nói phần thưởng cuối cùng của chuyến mạo hiểm là có thể tìm được đối tượng...”

“Ta đi!”

Ta hất ra cánh tay bộ hạ cản ta.

Kiên định đứng ra ngoài.

“Đại đại đại đại đại đại đại vương?!” Bộ hạ nhất kinh hãi đến biến sắc.

Ta kiên định nói: “Nếu dũng sĩ đã thành tâm thành ý cầu ta như thế, ta sao có thể không đáp ứng, nói không chừng còn có thể trên đường mạo hiểm giết chết hắn đó!”

Tuyệt đối không phải là vì đối tượng.

Ta kiên định nghĩ.

Bộ hạ nhất vùng vẫy một hồi.

Cuối cùng vẫn nhận thua dưới sự kiên định của ta.

Hắn ủ rũ nói: “Được rồi.”

Dũng sĩ cười híp mắt liếc mắt nhìn ta một cái.

Bộ hạ nhất linh quang lóe lên, hấn nhảy ra chặn tầm mắt của dũng sĩ.

“Ta muốn cùng đi với các người!”

Dũng sĩ: “...”

Dũng sĩ: “... Không cho.”

Bộ hạ nhất... không... quân hấn, tự mình nói: “Ta không yên lòng để đại vương đi một mình, các người đều là thô hán tử khẳng định không thể chăm sóc tốt cho đại vương của chúng ta.”

Thô hán tử... Công chúa: “...”

Thô hán tử tinh linh: “...”

Dũng sĩ kịp thời kéo lại tinh linh sắp bùng nổ, một tay đập hấn ngất xỉu.

Ta ở bên cạnh nhìn, phản xạ có điều kiện sờ sờ sau gáy.

Kiên định kéo lại ống tay áo của bộ hạ nhất.

Dũng sĩ: “...”

Bộ hạ nhất còn có hàng ngàn, hàng vạn tên bộ hạ khác đứng phía sau ta.

Dũng sĩ: “... Nhiều lắm.”

Hàng ngàn, hàng vạn bộ hạ cắn khấn lựa nuốt nước mắt lui về sau, chỉ để lại mười người.

Dũng sĩ: “...”

Dũng sĩ miễn cưỡng gật đầu một cái.

Bộ hạ nhất kích động vùng tay lên: “Đi thôi —— ”

Nhóm bộ hạ của ta động tác nhanh nhẹn móc ra một chiếc xe ngựa.

Hết sức rục rỡ chói lọi.

Hết sức xa hoa.

Ta đem bao quần áo nhỏ ném cho bộ hạ, vui sướng chạy tới.

Xuất môn lâu như thế, thực sự đã lâu không có hưởng thụ qua hành trình không cần đi bộ!

Không thể nào thoải mái hơn!

Ta thò đầu ra khỏi cửa sổ của xe ngựa, hướng về phía dũng sĩ vẫy tay.

“Đi thôi đi thôi!”

Các dũng giả vừa nhìn liền biết không có phương tiện đi lại.

Ta ngồi xe, bọn họ đi bộ.

Không thể nào thống khoái hơn!

Ta lần đầu tiên hưởng thụ khoái cảm một Ma vương nghiền ép dũng sĩ!

Không thể nào sướng khoái hơn!

Dấu ngoặc.

Thổ hào: Ha ha, thật giống có điểm nào đó không đúng?

Dấu ngoặc.

Ta và dũng sĩ bắt đầu hành trình mạo hiểm.

Mang theo bộ hạ của ta.

Ta nằm ở trong xe ngựa, dựa vào cái đệm mềm mại.

Ta làm một cái mộng sau khi chuyển mạo hiểm kết thúc, gặp mặt đối tượng mà ta tìm được.

Tân nương trong mộng thẹn thùng nghiêng đầu...

Rõ ràng là khuôn mặt dũng sĩ cười híp mắt!

Ta giật mình một cái tỉnh lại.

~Hoàn~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/sau-khi-mot-ten-ma-vuong-chinh-phuc-the-gioi>